

- ⊕ **Festivals:** L'Aphònica de Banyoles
- ⊕ **Exposicions:** Faraons al CaixaFòrum
- ⊕ **Cultura popular:** Muixerangues i castells a Algemesí

ENTREVISTA MARTA VILALTA PORTAVEU ERC

*‘Voluntat de fer autonomisme, ni una.
Voluntat de fer república, tota’*

ANÀLISI DE L'ARAVOT

L'independentisme es reorganitza per a les eleccions municipals

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

ESPANYA NO DECIDIRÀ QUI ÉS EL PRESIDENT D'ÒMNium

Avui, els socis d'Òmnium votaran en una assemblea que comença a les deu del matí si Jordi Cuixart revalida com a president de l'entitat. No crec que hi haja cap mena de dubte que serà reelegit president.

I ho serà per la seua més que demostrada vàlua personal però també pel símbol que representa: no serà en cap cas Espanya qui decidirà qui presideix Òmnium Cultural. Ni l'organització ni el conjunt del país no ho poden tolerar.

—

Jordi Cuixart representa avui la llibertat, ras i curt. La llibertat agredida i coartada. Cuixart representa la força i la decisió al servei del conjunt dels ciutadans. Cuixart representa la dignitat. Cuixart representa la voluntat d'obrir-se a tota la societat i compartir totes les lluites. Cuixart és el símbol de la injustícia que pateixen els presos polítics i els exiliats. Però, sobretot, Cuixart és la persona que els socis varen triar en el seu moment per a dirigir l'entitat i tancar-lo a la presó no pot alterar ni alterarà, de cap manera, la voluntat de la gent.

—

Aquest és el sentit profund del vot d'avui, que espere i desitge que siga el més massiu de la

història de l'entitat. Perquè mai en les seues dècades d'història Òmnium no havia estat agredida com ho ha estat ara. Ni en plena dictadura franquista, quan la seu d'Òmnium era clandestina i, més tard, clausurada, no es van atrevir a detenir el president d'una associació tan important com aquesta –que avui figura entre les primeres entitats privades culturals d'Europa en nombre de socis. Avui, vivim un moment excepcional que reclama accions excepcionals. I tancar files al voltant de Jordi Cuixart n'és una. Avui els socis d'Òmnium voten alguna cosa més que el seu president.

—

PS. Sembla que hi haurà anuncis molt importants a l'assemblea de socis, sobre coses que poden ser rellevants els mesos i anys vinents, no per a l'entitat i prou sinó per al conjunt del país. La repressió i el 155 no tan sols no han aconseguit de frenar Òmnium, sinó que sembla que ara Òmnium es prepara per fer un gran salt endavant. ■

MIRÓ I L'ARBRE DE MONT-ROIG

MERCÈ IBARZ

La visita al taller es completa amb una ruta pels seus paisatges creatius, evocats també en una biografia que acaba de sortir

Ja es pot anar a veure la Masia mironiana, la que va donar peu al seu meravellós quadre i a uns quants paisatges més de Mont-roig. Però, siguem precisos: podrem entrar en allò que no va pintar, perquè la masia pròpiament del quadre era la dels masovers, al costat. Sigui com sigui, la visita s'ho val. El Mas Miró ha obert les portes i tenim accés als espais que més van ajudar Joan Miró a esdevenir la persona i l'artista que volia ser. No era gens senzill, perquè tenia moltes coses en contra. Un pare despòtic i unes capacitats artístiques que no passaven precisament pel dibuix, que sempre li va costar molt. Però tenia una gran resistència interior, va tenir un bon mestre, Francesc Galí, que el va deixar dibuixar a la seva manera i, sobretot, va trobar refugi a Mont-roig.

'Tota la meva obra és concebuda a Mont-roig', diria més tard, de la mateixa manera que Picasso diria que tot ho havia après a Horta de Sant Joan. No estem davant d'afirmacions que busquen agradar, sinó de pistes que informen de com el paisatge dóna respostes als creadors en temps de recerca de camins d'expressió i d'alliberament. En el paisatge, la persona es troba a ella mateixa. Miró era fill d'un rellotger, fill al seu torn d'un ferrer, que volia un ofici profitós per al seu noi. Es va oposar amb ferocitat a la vocació del fill, que volia ser pintor. El va obligar a ser comptable. A punt de fer els divuit, Joan va patir una crisi nerviosa i va emmalaltir de tifus. La família el va enviar llavors a Mont-roig, on havia comprat una finca. I allí, el noi es va recuperar i allí va persistir en la seva vocació primera. El pare l'escridassava: 'Fins l'aire que respirem pertany'. Joan Miró ho recordaria sempre, a l'hora de la mort també.

Miró era 'el nen que parlava amb els arbres', títol que Josep Massot ha donat a la biografia, documentada i perspicaç que acaba de sortir (Galaxia Gutenberg). El paisatge mironià de Mont-roig ha canviat des de llavors, la via del tren passa massa a la vora del mas i tants elements de fa cent anys han desaparegut, però encara s'hi conserva un cert esperit. Miró va pintar *La masia* el 1920-1921, aviat farà un segle. És la construcció que hi ha al costat, a la dreta, de l'actual Mas Miró. A dintre, hi trobarem les estances pràcticament tal com eren quan ell era jove i quan després les va ocupar amb la seva pròpia família. I el seu taller, amb les restes de pintura i les voltes magnífiques que emmarquen aquest espai de treball.

'Quan viatjo sempre duc al maletí una garrofa de Mont-roig. Mai he perdut aquest contacte amb Mont-roig. M'ha donat la força d'un arbre.'

És el paisatge emocional de Miró per excel·lència. En poques ocasions més tracta el paisatge de forma tan recognoscible en la seva obra, on impera el paisatge interior i la representació del firmament nocturn, les *Constel·lacions* que faria en els inicis de la Segona Guerra Mundial, a Normandia, abans de tornar cap a Barcelona (gràcies a gestions de familiars, un episodi que la biografia de Massot il·lumina). És on torna cada estiu fins el 1976 (excepte en els anys de guerra), carregant les piles de la imaginació i de la gosadia de crear. Quan tenia dubtes, de jove, anava a parlar amb Picasso, que ja el 1920 li havia recomanat, a París, trencar amb el noucentisme perquè 'a Catalunya fan falta passió i heroisme'. Miró ho va fer sobretot aquí.

Aquest paisatge emocional mont-roigà es pot seguir ara a través d'una ruta, que ressegueix els llocs: el paratge de la Roca, on hi ha l'ermita de Sant Ramon, que va pintar amb volums cubistes el 1916. La platja, que aquell mateix any va pintar també, ara amb traços impressionistes. Entre aquell any i el següent, pinta el poble des de diversos vessants. I també recull de la platja pedres, troncs i arrels que després transformarà en escultures.

I així va anar provant estils i maneres fins a arribar a *La masia* el 1921-1922. Avui que les pantalles dels mòbils ens acompanyen a tot arreu, és ben recomanable que busqueu aquest meravellós quadre a Google i quan arribeu al Mas Miró –gaudireu de debò– deixeu que us acompanyi. Quan a París no li feia cas ningú i passava gana, l'hi va comprar Ernest Hemingway, amb qui Miró es trobava per boxar. Un pintor sempre ben vestit, murri, callat, feiner, que tenia cops amagats.

El quadre s'exposa ara a la National Gallery de Washington. El paisatge que el va inspirar serà sempre nostre, serà sempre a Mont-roig. 📖

Aquí treballava Joan Miró.

FUNDACIÓ MAS MIRÓ, 2018

ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ SERAN REPUBLICANS?

JOSEP GIFREU

«Aquesta nova dinàmica de la comunicació a Catalunya fa preveure, com apunten els sondatges del CEO, una voluntat persistent de l'opinió pública de Catalunya a confiar més en la informació política servida pels mitjans propis i menys pels forans»

El procés català cap a la independència i especialment 'els fets d'octubre' han obligat a repensar de cap i de nou tot l'ecosistema dels mitjans d'informació present a Catalunya. I la fase actual, derivada del 21 de desembre, que per molts observadors és considerada nominalment i conceptual com a 'postprocés', convida a avançar cap a la reubicació dels mitjans de comunicació en un nou eix que denominaria de la 'tercera coordenada'. És l'eix de construcció de la República.

El paisatge mediàtic català s'ha anat transformant profundament durant aquests anys del procés fins a culminar en el mapa d'opcions editorials de cada mitjà en relació amb el fet rupturista i fundacional del referèndum del primer d'octubre. S'han fet obsolets els antics esquemes de comprensió i avaluació del sistema català de mitjans informatius. O, si ho preferiu, del sistema dels mitjans i dels serveis de la informació política a què tenen accés els catalans i les catalanes. Des del punt de vista de la informació i la deliberació pública en relació amb els objectius i estratègies a favor i en contra del procés d'independència, els mitjans tradicionals, ara tots també en versió digital, mantenen un lideratge encara indiscutible en la definició i fixació del relat dominant en cada moment del conflicte.

La pregunta clau que ha quedat formulada demana ara: quina és l'opció editorial del mitjà en relació amb la pregunta del referèndum del primer d'octubre? Defensa la legitimitat que Catalunya sigui un estat independent en forma de república?

L'acceleració del procés ha obligat a superar les 'coordenades' anteriors on acostumàvem a situar cada mitjà. El sistema dels mitjans de comunicació d'un país es pot entendre com un sistema de coordenades, amb valors diferencials en els diversos eixos que es considerin més pertinents. Per exemple,

Els mitjans tradicionals, ara tots també en versió digital, mantenen un lideratge encara indiscutible en la definició i fixació del relat dominant en cada moment del conflicte

La irrupció del procés ha introduït en el sistema català de mitjans una 'tercera coordenada' amb un eix declaradament

la independència editorial del mitjà respecte dels governants determina un eix essencial en la tradició anglosaxona.

Després del franquisme, la 'primera coordenada' que es valorava a Catalunya era l'eix de l'autonomia del sistema propi. A Catalunya gaudíem d'un sistema de premsa, per exemple, majoritàriament amb seu editorial –és a dir, amb capacitat de decisió– a Catalunya mateix. Els mitjans es distingien per l'origen de la presa de decisió editorial al llarg d'un eix que anava, per dir-ho telegràficament, de Barcelona a Madrid.

A mesura que Catalunya aspirava a la normalització progressiva de la llengua, una 'segona coordenada' s'anà obrint camí en tot el camp mediàtic. Era l'eix de la llengua pròpia dels mitjans. Els dos extrems de l'eix eren marcats per l'ús exclusiu del castellà o l'ús exclusiu del català. Alguns mitjans nous, com l'Avui, TV3, Catalunya Ràdio o VilaWeb, optaren pel català. Uns altres mantingueren l'espanyol. I uns tercers optaren pel bilingüisme o per la doble versió. La pressió popular i institucional per la normalització del català ha aconseguit avenços importants fins a situar en clar avantatge àmbits com la ràdio o els mitjans digitals.

Ara bé, la irrupció del procés ha introduït en el sistema català de mitjans una 'tercera coordenada' amb un eix declaradament polític. Les posicions a banda i banda equivalen a les dues opcions enfrontades: independentisme vs. unionisme. Es poden disfressar de moltes maneres, però, al final del recorregut retòric, cada institució mediàtica es reconeix com a actor polític que ha de prendre partit en un conflicte tan decisiu per al futur del país.

En efecte, davant el repte del govern català a favor de la ruptura unilateral, consumat amb el referèndum del primer

Les posicions a banda i banda de l'eix polític equivalen a les dues opcions enfrontades: independentisme vs. unionisme.

Per als mitjans de comunicació de Catalunya i per als seus professionals, la perspectiva de la construcció d'una nova república obre un ambiciós i estimulants camp d'acció i de cooperació

d'octubre i la declaració d'independència del 27 d'octubre, els mitjans catalans van veure's obligats a prendre posició, per bé que amb matisos diferenciats. Si bé la polarització de posicions era manifesta entre els grans mitjans de Madrid i una part dels catalans, alguns mitjans pretenien mantenir certa 'equidistància' o secundar una 'tercera via'. De fet, la divisió en aquest eix es féu patent davant fets crucials com l'empresonament dels 'Jordis', primer, i del mateix govern, després, així com en relació amb l'adopció del 155, la consideració que mereixia l'exili de Puigdemont i dels altres dirigents o la qualificació dels polítics a la presó com a 'presos polítics'. L'editorial conjunt del 2 de novembre ('Amb el govern legítim de Catalunya'), signat per vint-i-dues capçaleres, però no pas pels dos diaris principals editats a Barcelona, marcava un abans i un després en la divisió de la premsa catalana. Una divisió que ja no s'originava per raó de la seu editorial o de la llengua, sinó de l'estricta opció política de l'editor respecte del projecte de República votat el primer d'octubre.

Aquesta nova dinàmica de la comunicació a Catalunya fa preveure, com apunten els sonatges del CEO, una voluntat persistent de l'opinió pública de Catalunya a confiar més en la informació política servida pels mitjans propis i menys pels forans. Falta veure, en l'actual fase del 'postprocés' fins a quin punt els principals mitjans de comunicació catalans –els editors, en primer lloc, però també els professionals– aniran sostenint posicions editorials a favor de l'horitzó obert l'1-O, reiterat ara pel president Torra, que és l'horitzó de la república catalana. Per als mitjans de comunicació de Catalunya i per als seus professionals, la perspectiva de la construcció d'una nova república obre un ambiciós i estimulants camp d'acció i de cooperació, imprescindible per al país en aquest projecte històric. ■

'FA MOLT TEMPS QUE ET CONSIDERO EL MEU CONSELLER'

CARTA DE **MANEL CAMP** A **TONI COMÍN**

Carta del músic Manel Camp a Lluís Puig, que és a l'exili des del 30 d'octubre
· 'Cartes per la llibertat' és un espai de VilaWeb per a expressar la solidaritat amb els presos polítics i exiliats i, ahora, per a fer conèixer qui són

Estimat Lluís:

Ens coneixem de fa molts anys, segurament des d'aquelles primeres edicions de la Fira d'Arrel Tradicional de Manresa –ara Fira Mediterrània– que tu dirigies en aquells començaments, i jo hi participava amb alguna de les meves propostes musicals. I sempre m'ha admirat la manera profunda amb què has encarat els reptes professionals.

Vaig venir a tu, ara fa ja força anys, per demanar-te si volies impulsar el meu camí professional, i em vas escoltar, i em vas fer moltes propostes de desenvolupament creatiu que, sense cap mena de dubte, van donar una empenta important a la meua trajectòria artística. Per exemple, recordo un primer muntatge que vam fer amb Miquel Gil i la Factoria Mascaró, o amb el mateix Miquel Gil i el Manel Camp Trio. També junts vam fer el projecte Solitud, just quan es complia el centenari de la publicació de l'obra de Víctor Català. Per a mi, va representar un dels treballs musicals amb piano sol més satisfactoris i em va suposar una nova i important realitat vital. Però el que més petja ha deixat en mi és la teva visió plena de transversalitat artística, que m'ha apassionat sempre.

Sempre has treballat amb la màxima expertesa, guiant en la millor direcció molts músics de casa nostra. Només el teu compromís amb el país –has ocupat diferents càrrecs en la gestió pública, sempre vinculats a la cultura de casa nostra, entre els quals, el de director del Departament de Cultura Popular de la Generalitat– va interrompre la nostra relació més professional. El teu guiatge, la teva presència, l'acompanya-

La teva representació en molts i molts dels meus concerts ha estat transcendental en la meva trajectòria musical

Sento amb ràbia profunda la injustícia de no poder comptar amb tu, Lluís, com a conseller de Cultura de la Generalitat

ment i la teva representació en molts i molts dels meus concerts ha estat transcendental en la meva trajectòria musical.

És per això, doncs, que fa molt temps que et considero el meu conseller, en tota la magnitud de la paraula, molt abans que fossis nomenat per al més alt càrrec de la cultura del nostre país.

Sento amb ràbia profunda la injustícia de no poder comptar amb tu, Lluís, com a conseller de Cultura de la Generalitat, però més dolor em causa l'exili obligat i tot el mal que et fa a tu i a tots els teus éssers estimats.

Només em conhorta saber que has treballat, treballat i treballaràs per la nostra cultura, com has fet sempre, amb conviccions fermes, passió i honestat, fidel als teus principis més profunds.

A més de la indignació que em provoca la situació que patiu els qui heu estat capdavanters en la lluita pel dret de tots els ciutadans, em commou profundament la immensa generositat del vostre sacrifici. Mai no podem agrair-vos-ho prou, Lluís. Gràcies eternes, a tu i a tots els teus.

Amb tota l'admiració i estimació,
Manel Camp

EL DIÀLEG ENTRE SÁNCHEZ I TORRA EMBARRANCA ABANS DE COMENÇAR

PERE MARTÍ

El president de la Generalitat, Quim Torra, ha assistit a la Trobada Empresarial al Pirineu. ACN

El president espanyol evita una trobada bilateral, com demanava el president de la Generalitat, i emmarca la reunió en una ronda de comunitats autònomes * Àbalos s'imposa a Puig en el nomenament del delegat del govern espanyol al País Valencià *** Enregistren en vídeo l'autor de les pintades contra l'exposició dels presos polítics a Palma**

TEMA DEL DIA

Privilegis. Pedro Sánchez no s'ha atrevit a reunir-se bilateralment amb el govern de Catalunya, perquè no l'acusin de negociar 'privilegis', i ha situat la reunió amb el president Quim Torra en el marc d'una roda de converses amb presidents autonòmics. L'ordre de les reunions anirà en funció de l'antiguitat de l'aprovació dels estatuts d'autonomia. Això vol dir que la reunió amb Torra serà la segona de disset, darrere del lehendakari Iñigo Urkullu. La renúncia a la bilateralitat de Sánchez no ha estat gens ben rebuda a la Generalitat, perquè aquesta era una de les condicions de Quim Torra per a dialogar amb el govern espanyol. Però Sánchez ressuscita el cafè per a tothom tan tradicional al PSOE.

El president de la Generalitat no ha amagat el malestar i l'ha fet públic a les xarxes, amb un piulet en què expressa gràficament que 'no han entès res'. Torra recorda que el diàleg amb Catalunya ha de ser 'bilateral', de govern a govern, i no dins el 'paquet' de les comunitats autònomes. La reunió no té data, però la sensació que hi ha a la Generalitat és que no progressa adequadament, com si la Moncloa no tingués pressa. Les encarregades de preparar la reunió són la consellera de Presidència, Elsa Artadi, i la ministra d'Administracions Públiques, Meritxell Batet, que fins ara s'han limitat a parlar per telèfon aquesta setmana i encara no s'han reunit físicament.

A més de les discrepàncies de forma, també hi ha discrepàncies de fons sobre

La reunió amb Torra serà la segona de disset, darrere del lehendakari Iñigo Urkullu, que serà el primer

Les encarregades de preparar la reunió són la consellera de Presidència, Elsa Artadi, i la ministra d'Administracions Públiques, Meritxell Batet, que fins ara s'han limitat a parlar per telèfon

L'índex temàtic que ha de tenir la reunió entre tots dos presidents. De moment, només hi ha acord per a parlar de restablir les lleis socials que el govern del PP va portar al Tribunal Constitucional. A partir d'aquí, les discrepàncies són profundes. Aquest matí, el president Torra, en una trobada amb empresaris del Pirineu, reiterava que volia parlar amb Sánchez del dret d'autodeterminació. Una possibilitat que a la Moncloa causa un rebuig sense matisos.

Amb aquests condicionants, la reunió encara no té data i es podria endarrerir, ja que el president té un viatge oficial als Estats Units entre el 26 i el 30 de juny. A més, dilluns vinent, rep la batllessa de Barcelona, Ada Colau; dimecres, té sessió de control al parlament; i diven-

dres, inaugura els Jocs del Mediterrani a Tarragona, tot i que encara no ha confirmat oficialment la seva presència perquè també hi ha previst que hi assisteixi Felipe VI. Fonts de presidència deien que o es feia el dilluns 25 de juny o és molt probable que no es pugui fer fins al juliol. Però abans, Artadi i Batet hauran d'haver treballat molt per trobar alguna qüestió de la qual parlar.

MÉS QÜESTIONS

Àbalos s'imposa a Puig en el nomenament del delegat del govern espanyol al País Valencià. La pugna que mantenen pel control del PSPV Ximo Puig i José Luís Ábalos s'ha reproduït en el nomenament del delegat del govern espanyol al País Valencià. El president de la Generalitat havia mogut fils per col·locar-hi el seu cap de gabinet, Arcadi España, home de la seva total confiança. Però el ministre de Foment ha fet un gest d'autoritat i ha aconseguit que el delegat sigui Juan Carlos Fulgencio, secretari del PSPV a l'Horta Nord. Fulgencio va ser un dels homes forts d'Ábalos al partit tant en el procés comarcal, quan va guanyar a l'Horta Nord, com en el provincial i a les primàries en les quals el 'sanchista' Rafa García es va enfrontar a Ximo Puig. Ara s'assegura un home fidel en un lloc clau en les relacions entre el govern valencià i espanyol. D'altra banda, també hi ha canvis a la delegació del govern espanyol a les Illes: la polèmica Maria Salom, coneguda per la persecució del català, serà substituïda per Rosario Sánchez, fins ara directora general de Coordinació.

Camps increpa la jutgessa per haver-li preguntat si va malversar. L'ex-president de la Generalitat Francisco Camps va declarar ahir i aquesta matinada al jutjat d'instrucció número 17 de València per la causa relacionada amb la construcció del circuit urbà de Fórmula 1. I Camps va perdre els nervis quan la jutgessa li va demanar si havia malversat. 'Ja n'hi ha prou! Com s'atreveix a preguntar-me això?', va dir àiradament. L'incident arriba després de la declaració de Ricardo Costa, ex-secretari gene-

ral del PP, que va implicar encara més Camps. Costa va explicar que l'empresari José Mayor Oreja, germà de l'ex-ministre d'Aznar, li havia pagat 150.000 euros en negre per a 'la campanya de Mariano [Rajoy]'. Mayor Oreja era representant de la constructora FCC, que va rebre l'adjudicació d'una de les obres del circuit de Fórmula 1. El jutjat investiga si aquest pagament, fet en bitllets de 500 euros, era una comissió per a aconseguir l'obra.

Blasco pacta amb la fiscalia una rebaixa de presó de 16 a 2,5 anys pel cas Cooperació. La llibertat de Rafael Blasco, que avui fa exactament tres anys que és a la presó pel cas Cooperació, podria ser una mica més a prop. L'ex-conseller i la Fiscalia Anticorrupció han arribat a un acord que el deslliuraria d'haver de tornar a seure a la banqueta per a ser jutjat per les peces 2 i 3 d'aquest cas, en les quals l'acusen de frau en les subvencions a ONG i desviament de fons destinats a construir un hospital a Haití. La fiscalia ha pactat amb ell una sentència de conformitat que implica una rebaixa molt substancial de la pena de presó: passar dels setze anys que demanava en un principi a dos anys i mig. A canvi, Blasco tornaria els diners malversats venent-se el seu patrimoni. La Coordinadora Valenciana d'ONG-, que exerceix l'acusació particular, considera inacceptable l'acord.

El copríncep d'Andorra rep el president de la Generalitat. L'arquebisbe de la Seu d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan Enric Vives, s'ha reunit durant més d'una hora amb el president de la Generalitat, Quim Torra, al palau episcopal de la Seu d'Urgell. És la primera trobada de Torra amb un cap d'estat. Després de la trobada, el copríncep l'ha acompanyat a l'arxiu i a la catedral. Poca estona abans, a la inauguració de la Trobada Empresarial del Pirineu, Torra ha reconegut que sentia 'enveja' d'Andorra per la seva independència. Davant els empresaris, ha dit: 'Andorra representa un país lliure i democràtic al qual desitgem tota la sort del món, com la desitgem a qualsevol altre poble.'

Neus Català. DONES.GENCAT

La xifra. 90 dies durarà el permís que donaran les autoritats espanyoles als refugiats del vaixell Aquarius que arribaran a València

Enregistren en vídeo l'autor de les pintades contra l'exposició dels presos polítics a Palma. El Diari de Balears ha tingut accés a un vídeo on es veu un dels autors de l'atac perpetrat dimarts nit a les seus de l'STEI i l'OCB (can Alcover) i contra la rèplica de l'obra artística titulada Presos polítics de Santiago Sierra. En l'enregistrament es pot veure un home que, tot i que apareix d'esquena, mostra prou detalls per a poder ser identificat. L'individu embruta amb esprai vermell les fotografies dels presos de l'exposició que es va instal·lar a la plaça Espanya de Palma. Per la mena de pintura i altres detalls, resulta evident que és el mateix que va participar també en l'atac a la seu de l'STEI i a can Alcover, on es van fer pintades amb greus amenaces directes contra les persones que formen l'OCB.

El govern balear retira la medalla d'or a Urdangarín. El govern ha retirat la medalla d'or a l'ex-duc de Palma, Iñaki Urdangarín, concedida per l'executiu de

Jaume Matas l'abril de 1998. Segons que ha explicat la portaveu del govern, Pilar Costa, l'executiu retira d'ofici aquesta medalla. El decret que regula la concessió fixa que s'ha de retirar en cas d'una condemna per sentència ferma. Aquesta setmana, el Suprem ha condemnat Iñaki Urdangarín a cinc anys i deu mesos de presó pel cas Nóos. La retirada de la medalla no afecta la infanta Cristina.

LA XIFRA

90 dies durarà el permís que donaran les autoritats espanyoles als refugiats del vaixell Aquarius que arribaran a València previsiblement aquest cap de setmana. Després poden ser reclosos en un CIE o fins i tot expulsats.

TAL DIA COM AVUI

El 15 de juny de 1915, avui fa 103 anys, va néixer Neus Català, lluitadora antifeixista, membre del PSUC i única supervivent catalana viva del camp de concentració nazi de Ravensbrück.

MARTA VILALTA

‘Voluntat de fer autonomisme, ni una. Voluntat de fer república, tota’

Entrevista a la portaveu d'ERC sobre el moment polític actual i el full de ruta que elabora el partit

ELISABETH MAGRE

ROGER GRAELLS

Marta Vilalta (Torregrossa, 1984) és la portaveu d'Esquerra Republicana des del març. Periodista de professió i diputada des del 2015, Vilalta és militant d'ERC des del 2004 i, després de diverses tasques, ara ha fet un pas endavant arran de la repressió que pateix el partit, amb

el president Oriol Junqueras a la presó, la secretària general, Marta Rovira, exiliada i membres de l'executiva encausats i perseguits per l'estat espanyol per haver col·laborat en l'organització del referèndum del primer d'octubre.

Parlem amb Vilalta de la situació de la política catalana, la república,

l'autonomisme, el nou govern de la Generalitat, els efectes de la repressió i el nou full de ruta que ha d'aprovar ERC a la conferència nacional de final de juny. Jove, enèrgica i somrient, Vilalta es pren aquesta nova etapa com un repte personal, però amb el regust agredolç d'haver hagut de fer el pas per

Hem de ser més forts, sumar i tenir una majoria social hegemònica inapel·lable que ens permeti de materialitzar la República

Superar el 50% és superar un dels llindars importants per validar i certificar la majoria favorable a la independència

la situació de repressió contra el partit i l'independentisme.

—És cert que feu les conferències de premsa disposada a no respondre les preguntes? Respondreu aquesta entrevista?

—[Riu] No vaig dir això! Va ser una broma sobre aquest tema i en Sergi Sabrià [el portaveu anterior], parlant amb el periodista, va dir rient que m'havia aconsellat de no respondre les preguntes. Vam riure, però va quedar reflectit a l'entrevista. Sóc periodista i empatitzo amb vosaltres, es tracta de mirar de respondre bé.

—Bé! Ara que hi ha 'govern efectiu', com es fa efectiva la República?

—D'entrada, recuperar el govern ha estat un pas important i imprescindible per a aconseguir l'objectiu, que és la República. Defensem que per fer real la República i culminar-la hem de ser forts a tots els nivells i tenir totes les eines possibles. Per tant, això vol dir també recuperar el govern i les institucions, tenir complicitat amb la mobilització social i la ciutadania, ser forts a les instàncies internacionals, als ajuntaments i al parlament. Hem de ser més i més forts, sumar i tenir una majoria social hegemònica inapel·lable que ens permeti de materialitzar la República que vam decidir de tenir, però que malauradament encara no l'hem poguda fer efectiva. Però passarà, n'estem segurs.

—Parlem de la ponència estratègia d'ERC, el nou full de ruta que s'aprovarà. S'ha aixecat polseguera perquè una part de les bases, com el batlle de Montblanc, Josep Andreu, creu que no es dona prou importància a la via unilateral.

—Crec que s'ha maximitzat, no sé si interessadament o no, el debat o la polèmica sobre la ponència estratègica. Fa una anàlisi de la realitat a partir dels aprenentatges dels últims mesos. Ens situa on som i ens ajuda a definir què fem i amb quins instruments ho fem per tal de materialitzar la República. Per això es diu 'Fem República'. No descartem cap via, mentre sigui pacífica i democràtica,

per a arribar-hi. Sí que situa la necessitat de ser més i més forts, d'ampliar els suports en molts sectors que comparteixen la lluita antirepressiva però que encara no han vist la necessitat de la república. I defineix el marc de joc multilateral perquè és un procés on intervenen molts actors polítics, judicials, econòmics, socials... Hem de saber-nos moure en tota aquesta multiplicitat d'actors i maximitzar les oportunitats.

—I la via unilateral?

—La ponència no descarta la via unilateral, l'entendem com a part del marc multilateral. Potser part de la militància creu que no hem estat prou explícits. Som en el tràmit d'esmenes perquè tota la militància pugui participar i millorar el text. Debatem amb la voluntat d'arribar a un consens i perquè tothom s'hi senti representat. Estem molt contents de la participació, amb 1.400 esmenes. Unes 1.100 s'han incorporat per negociar-les. Això demostra una fortalesa brutal de l'organització i una salut participativa molt gran de la militància d'ERC. Cal aixecar els llums i mirar a mitjà termini per a materialitzar la República i veure com ho fem per aconseguir-ho.

—Andreu lamentava, però, que hi ha poca participació en les territorials, i feia una crida pública.

—Sí, la crida a la participació la podem fer tots. Però insisteixo, hi ha hagut un volum d'esmenes brutal. El 2013 es van presentar unes 300 esmenes i ara 1.400! Hi ha hagut assemblees a les territorials. Esperem que el 30 de juny i l'1 de juliol hi hagi també molta participació perquè el moment ho requereix. Com més participació, més aval a la ponència final.

—La CUP acusa el govern d'autonomista.

—Això els ho hem sentit dir diverses vegades, però no hi estic d'acord. Sempre que hem tingut ocasió de poder governar, ho hem fet amb vocació republicana i de sobrepasar l'autonomisme. Voluntat de fer autonomisme, ni una. Voluntat de fer república, tota. Això fa el govern de la Ge-

*Les municipals
han de servir
perquè hi hagi
tants ajuntaments
republicans i
independentistes
com sigui possible*

ELISABETH MAGRE

neralitat en aquest moment. Els exemples d'aquests últims dies demostren que no hi ha la intenció de fer autonomisme ni d'eternitzar aquest procés.

—Quins exemples?

—Calia recuperar les institucions perquè creiem que així som més forts. Això no és autonomisme, és tornar-les a posar en mans de la ciutadania i al servei del país per poder avançar. Només amb les primeres accions de govern, tant les simbòliques com les efectives, s'ha demostrat que era imprescindible recuperar el govern. Desbloquejar els diners que havien de rebre les entitats socials, que són més de 300 milions d'euros, la reobertura de les delegacions a l'exterior, els diners per a recuperar la qualitat de TV3 i Catalunya Ràdio, 250 milions per a lloguer social... Ostres, són polítiques imprescindibles! I com que van destinades a millorar el país, estem segurs que ens ajudaran a sumar més gent.

—La gent que té dubtes sobre la independència ho entén així?

—Aquesta és una de les idees principals.

Des de l'acció de govern i poder donar resposta a les necessitats de la gent i fer polítiques amb lògica republicana, poder demostrar que amb el bon govern i cuidant la ciutadania som capaços de respondre a les necessitats i millorar el benestar. Estem convençuts que això ens portarà a fer que més gent vegi que aquesta és l'única via per a defensar dels drets socials, civils i polítics de la ciutadania. Això segur que revertirà en una suma a través de les persones que veuran que el projecte republicà és l'única alternativa per a garantir el benestar, la justícia social i la igualtat d'oportunitats. No hi ha cap altre projecte que ens garanteixi tot això. Dins l'estat espanyol ha quedat clar que aquests drets fonamentals no es garanteixen i que han estat vulnerats. Hem de ser capaços i ens hem d'esforçar per poder explicar tot això.

—Aquesta legislatura hi haurà un procés constituent?

—La intenció és que sí. No puc dir quan. L'entenem com un gran espai de debat sobre com volem el país en tots els seus àmbits. També ens ha de servir per a arri-

bar a moltíssima gent que se senti cridada a participar. De fet, el projecte de República Catalana és l'únic que preguntarà això a la ciutadania. L'estat espanyol no farà cap procés constituent. Només amb això, moltíssima gent hauria de veure l'oportunitat que hi ha de canvi real i tot el que comporta. Pensar i repensar com volem organitzar-nos i com volem que sigui la nostra societat. Això hi serà, aviat, s'ha de garantir que hi hagi la màxima participació de les persones convençudes i de les qui se sentin interpel·lades a participar. Ens ajudarà a sumar i a obrir el projecte per acumular forces. Ha de ser un procés consensuat, amb capillaritat territorial i que ens permeti saber què volem i quins objectius tenim com a país. El procés constituent pot ser una de les eines al nostre abast per a desbordar els límits del projecte republicà.

—Les conclusions del debat ciutadà al territori es portaran al parlament?

—No sé quines són la metodologia ni les fases. Perquè tingui èxit, ho haurem de consensuar amb tots els actors polítics, socials i econòmics que hi puguin

participar. Per tant, ja veurem quins passos s'han de fer. És obvi que tot allò que surti del procés constituent haurà de canalitzar-se institucionalment perquè tingui els efectes que volem i perquè no es quedi només en un debat.

—**Heu fet autocrítica dels fets de l'octubre?**

—Sí, se n'ha fet. En tot cas, és molt fàcil mirar enrere amb perspectiva i pensar que s'hagués pogut fer d'una altra manera. No m'atreveixo a dir què hauríem hagut de fer diferent. Es van prendre les decisions que en aquell moment, en un context concret i amb la informació que es tenia, van semblar millors. Tot es va fer amb la voluntat de fer efectiu l'1-O i de poder votar, després de plantar cara a la repressió i proclamar i materialitzar la República. Malauradament, no vam poder defensar-la. Potser amb el pas del temps tindrem més informació. En tot cas, valoro molt que tot el que es va fer va ser perquè en aquell moment es creia que era el millor per arribar a l'objectiu que tots volíem. A partir d'ara, crec que el més important és aprendre de les lliçons. Una de les més importants és que l'estat espanyol està disposat a tot. Pensàvem que 'no seria capaç de', que 'no es podia permetre', però tot allò ha estat igual.

—**L'estat espanyol ha estat capaç de tot.**

—Per liquidar l'independentisme i el projecte de República ha estat capaç de carregar-se l'estat de dret i la democràcia. Això és una lliçó molt important, perquè nosaltres ens movíem en un marc democràtic i de defensa dels drets i les llibertats, i hi continuem. Però hem vist en quin eix es mou l'estat espanyol. Hem de ser més i més forts perquè és l'única manera d'enfrontar-nos a aquest estat tan repressiu i fort. Hem de continuar defensant totes les vies democràtiques amb aliats a tots els nivells. Segur que tindrem una nova oportunitat. Si mantenim viu l'embat i la resistència, serem capaços de guanyar.

—**Teniu alguna expectativa amb el nou govern espanyol? Dijous, Grande-Mar-**

ELISABETH MAGRE

laska s'espolsava la responsabilitat d'acostar els presos polítics i després Llàrena va recordar-li que això depenia del Ministeri de l'Interior.

—Diverses coses. D'entrada, vaig una mica enrere. Vam donar suport a la moició de censura perquè creiem que era una acció de responsabilitat per fer fora el PP i fer caure Rajoy. Aquell govern que ens havia reprimat, el líder de la repressió i la corrupció...

—**El PSOE també.**

—Sí, sí. Dic que en aquell moment era l'acció responsable per a fer caure aquell govern. No pas per a donar suport al PSOE. Dit això, evidentment, s'obre un nou escenari, però no tenim gaires expectatives. Veurem quins són els següents passos. Sobre la qüestió concreta dels presos, és vergonyós el que va passar dijous. El ministre i el jutge es van passar la pilota sobre els presos. És una aberració, una arbitrarietat, que estiguin tancats com a ostatges, com a venjança. I exigim, no és contradictori, que els acostin a Catalunya. És una acció de dret, ho diu la llei, que estiguin tan a prop com sigui possible de les

famílies i els fills. Si el govern espanyol tingués voluntat, ja hauria pogut prendre la decisió.

—**L'altre dia va comentar que qualsevol negociació hauria de partir del primer d'octubre. Què vol dir això?**

—Continuem defensant el diàleg i la negociació. Si volem un diàleg sincer i efectiu, hem de poder parlar de tot, sense renúncies ni condicions d'entrada. No hem de parlar únicament de reivindicacions concretes de polítiques econòmiques, socials i sectorials que fa molts anys que arrosseguem, sinó també de la situació de Catalunya i sobre com exercim el dret d'autodeterminació i fem real la República Catalana. Quan diem que cal partir del primer d'octubre, parlem d'això. El conflicte s'ha de resoldre per la via política, la negociació i el diàleg. L'1-O és el moment fundacional de la República Catalana, marca un abans i un després en la nostra història més recent.

—**Això es pot negociar amb Espanya?**

—Suposo que l'estat espanyol entén i està d'acord amb els tractats internacionals que ha signat i que s'inclouen

a la constitució. La Carta de les Nacions Unides reconeix el dret d'autodeterminació dels pobles. El govern espanyol ha tingut i té l'oportunitat de dialogar i negociar com han fet altres països, com el Regne Unit i Escòcia. Ells han optat per la repressió al límit i dir sempre que no. Són ells que han perseguit dirigents polítics i la llibertat d'expressió. Nosaltres continuarem defensant el diàleg i la negociació fent valer que Espanya ha subscrit el dret d'autodeterminació i plantant cara a la violència i la repressió.

—Si es vol obrir una negociació, el camp internacional serà important. Fins ara, Espanya s'ha negat a acceptar cap oferta de mediació. El Consell per la República pot tenir cap paper, en aquest sentit?

—La situació internacional és clau. Quan parlem de negociar amb l'estat, sabem que no negociarem perquè no n'ha donat cap mostra. Hem de forçar l'estat a negociar, o forçar-lo perquè l'obliguin des de fora. Aquest mandat perquè s'assegui a negociar pot venir de les esferes internacionals. Cal tenir en compte també les batalles judicials dels exiliats. Espanya ha patit els primers reversos judicials

perquè cap justícia europea no reconeix uns delictes inexistents i inventats per a castigar i silenciar el poble de Catalunya. L'acció internacional s'ha d'organitzar i coordinar. És evident que el Consell per la República pot ser un instrument que ens ajudi a reivindicar aquesta veu de les demandes de Catalunya a tot arreu i que ens pot ajudar a denunciar les vulneracions de drets i la repressió. Ens hi ajudarà la veu que tenim al Parlament Europeu, els exiliats, les delegacions del govern que es reobriran... Amb totes aquestes eines hem de ser capaços de guanyar.

—Marta Rovira formarà part del Consell per la República?

—Veurem com s'acaba de configurar. Se n'ha parlat molt, però s'ha de confirmar com es materialitza el Consell per la República. Marta Rovira va veure's obligada a anar-se'n per culpa d'aquesta persecució brutal de l'estat espanyol i segur que tindrà un paper rellevant i important en l'àmbit internacional en defensa dels drets i les llibertats individuals i col·lectives. Ja veurem quin és el rol que té cadascú.

—Participa en la vida interna del partit?

—És la secretària general d'Esquerra Republicana i això continua igual. Ella participa en les reunions internes i esperem que en el futur tingui un paper més públic. Segueix el dia a dia de la manera que les noves tecnologies li permeten.

—Dins d'aquesta situació d'anormalitat i repressió, ERC s'ha recuperat de tenir la secretària general a l'exili i el president a la presó?

—Hem patit una persecució brutal a l'organització. Han intentat escapar-nos per afeblir-nos, atemorir-nos i fer-nos desaparèixer. A més de Marta Rovira a l'exili i Oriol Junqueras a la presó, tenim molts membres de l'executiva encausats i militants perseguits per haver fet tot el possible perquè els catalans poguessin votar l'1-O. Ha estat un cop dur, però per sort som una organització àmplia, forta i cohesionada. Hi ha persones per a agafar els relleus i les responsabilitats per a continuar resistint i persistent, tot i la crueltat del moment.

—Les eleccions municipals seran una bona prova per a mesurar si s'ha ampliat la base?

—Cada vegada que hi hagi urnes ens comptarem i validarem la majoria a favor de la independència i de la República. La democràcia no ens fa por. Per això sabem que la República acabarà guanyant. La via democràtica i pacífica és la nostra i la que hem de fer servir per arribar a la República. A més de revalidar la majoria, l'hem d'incrementar per demostrar que som molts i que cada vegada som més. El moviment independentista ha crescut aquests últims anys i encara tenim marge, amb molta gent que no ha fet el pas però que està a favor de la democràcia, els drets i les llibertats.

—Sumar més del 50% dels vots a les municipals implicarà algun canvi en el panorama polític?

—D'entrada, ens situa en un nou escenari. Caldrà veure quina és la correlació de forces. Superar el 50% és superar un dels llindars importants per a validar i

ELISABETH MAGRE

certificar la majoria favorable a la independència. Haurem de valorar nous passos perquè serem més i més forts, que és el que volem. No puc concretar què passarà, però seria un pas molt i molt important per a avançar, materialitzar i consolidar la República.

—Que l'independentisme guanyi a Barcelona és decisiu?

—És molt important. Però també a altres ciutats importants i a les altres capitals, com Lleida i Tarragona.

—Ja s'ha obert el debat habitual. Llista unitària, llistes separades.

—Hem de poder contrastar els projectes amb tothom en totes les eleccions, siguin municipals o al parlament. Confrontar totes les idees i els projectes ens fa maximitzar resultats a tots. Les eleccions del 21 de desembre en són una prova, a diferència del 27 de setembre. Quan anem junts, és difícil eixamplar la base, ens quedem petits. Quan ens presentem per separat, provant cadascú de maximitzar els seus resultats amb el seu projecte, és quan veritablement aconseguim eixamplar el perímetre al màxim. Amb els resultats que hi hagi, caldrà posar-nos d'acord, sumar i tenir unitat d'acció a l'hora de tirar endavant els ajuntaments i les polítiques que es facin. Les municipals han de servir perquè hi hagi tants ajuntaments republicans i independentistes com sigui possible. Podem fer un salt qualitatiu en moltes zones, sobretot a l'àrea metropolitana i a les capitals.

—Creieu que es podrà governar Barcelona sense que una llista independentista sigui la més votada? L'última enquesta publicada donava un empat entre Barcelona en Comú i Ciutadans.

—Si les llistes independentistes sumem i aconseguim majoria, podrem governar. Acaben tenint la batllia aquells que poden sumar i que poden posar-se d'acord. És evident que sí.

—ERC pactarà amb els comuns i el PSC?

—Nosaltres no descartem cap opció amb

la idea de poder garantir ajuntaments republicans, independentistes i que ens permetin desenvolupar les polítiques per a avançar. En cada cas haurem de mirar com es tradueix, això. Ara mateix no descartem. Però la nostra lògica i la prioritat és que hi hagi com més ajuntaments republicans millor. Sabem que moltes vegades ERC pot ser aquest engranatge, aquest projecte que des de la centralitat de l'independentisme pot aconseguir aplegar les màximes majories.

—Oriol Junqueras era professor vostre. Teniu una relació molt personal amb ell. Vau veure els vídeos de dins la presó d'Estremera?

—No els vaig voler veure. He vist algunes imatges, però res més.

—Què vau sentir?

—Pel poc que he vist i el que sé, s'hi veu la dignitat d'aquestes persones. Les imatges han estat robades i això és indigne. Però la seva dignitat, malgrat que l'estat els reté com a ostatges a la presó... Són persones bones. L'Oriol és una de les persones més bones que coneixem i està segrestat perquè és capaç de liderar, aglutinar i sumar com ningú. Amb una mentalitat oberta i de cuidar, d'acompanyar la gent i escoltar. A ell i la resta de presos els veuen com una amenaça per a l'estat, per això els tenen segrestats.

—Ara que hi ha govern a Catalunya, canvi d'executiu a Espanya, hi ha el risc de normalitzar la situació dels presos polítics?

—Hem de fer tot el possible perquè no es normalitzi. Aquest país no serà normal fins que no s'hagi acabat tota la judicialització, fins que totes les persones empresonades no siguin al carrer ni fins que totes les persones exiliades tornin a casa. Ens consta que tots els actes per a recordar els represaliats, els dinars i sopars grocs, actes per a recaptar diners i denunciar la situació ajuden a no normalitzar. Els presos i les preses ens diuen que no els plorem, sinó que els reivindiquem.

Han volgut escapar-nos per afeblir-nos, atemorir-nos i fer-nos desaparèixer

Segur que tindrem una nova oportunitat. Si mantenim viu l'embat i la resistència, serem capaços de guanyar

—La situació del partit us ha portat personalment a haver de fer un pas endavant. Com ho heu entomat?

—És un sentiment contradictori i agredolç. Qualsevol nova responsabilitat va sempre acompanyada d'il·lusió, però alhora tinc el sentiment agre i trist d'haver-ho de fer en aquest context. A més, va coincidir amb la segona tongada d'empresonaments de la Carme Forcadell, la Dolors Bassa, el Raül Romeva, el Jordi Turull i el Josep Rull. I en el moment que la Marta Rovira se n'anava a l'exili. Per tant, en un context molt dur. Però absolutament convençuts que tots hem de lluitar i cadascú aportar el granet de sorra i fer el paper que ens toqui en la lluita antirepressiva i a la vegada l'avenç de la República. Això fem, no solament jo, sinó molts companys i companyes, amb tota la voluntat de ser útils per al projecte.

L'independentisme es reorganitza per a les eleccions municipals

L'Aravot Diverses iniciatives s'organitzen per bastir candidatures àmplies que comportin un punt d'inflexió

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

El 16 de setembre, més de set-cents batlles es van reunir amb el president Carles Puigdemont, el vice-president Oriol Junqueras i la presidenta del parlament, Carme Forcadell, per mostrar i reivindicar el suport del món local al referèndum. La institució més propera al ciutadà, clau en la cohesió i les polítiques socials, va ser també imprescindible en l'organització del primer d'octubre, com en tot el procés. Cal recordar, a més, que 786 ajuntaments (83%) formen part de l'Associació de Municipis per la Independència.

Les eleccions municipals del 26 de maig de 2019 seran especialment importants, ja que capgiraran, de ben segur, el municipalisme. D'una banda, Ciutadans podria guanyar a gran part de les ciutats més poblades i convertir-les en un contrapoder, si té capacitat de mantenir bona part del vot de les eleccions catalanes. D'altra banda, també podria ser un revulsiu en un període que enllaçarà l'Onze de Setembre, la commemoració del primer d'octubre i el procés judicial contra els dirigents independentistes.

Una victòria dels sobiranistes podria reforçar el moviment, sobretot si tenim en compte que, actualment, dels deu municipis més poblats de Catalunya (el 42% de la població), només tres són governats per candidatures republicanes. Per tant, un triomf el 26 de maig de l'any que ve podria ser un punt d'inflexió en el procés independentista.

La importància de les candidatures

La fórmula amb què es presentin les candidatures tindrà una vital importància. I és que, en les eleccions municipals, si no hi ha cap candidat que obtingui majoria absoluta, es proclama automàticament el candidat de la força més votada. En municipis molt fragmentats on cap bloc suma prou vots, doncs, la primera plaça pot significar la batllia.

En les circumstàncies actuals, han sorgit diversos moviments que volen reconfigurar el mapa polític independentista de cara a les eleccions municipals. És el cas, per exemple, de Primàries per la República i de les àmplies confluències d'esquerrers, defensors de la República Catalana, que ja van assolir uns resultats inimaginables pel sobiranisme en ciutats de la rodalia de Barcelona.

Cal tenir present, a més, que hi ha un procés obert contra 712 batlles, i l'AMI tem que l'estat espanyol els inhabiliti per escapar la primera línia de dirigents municipals.

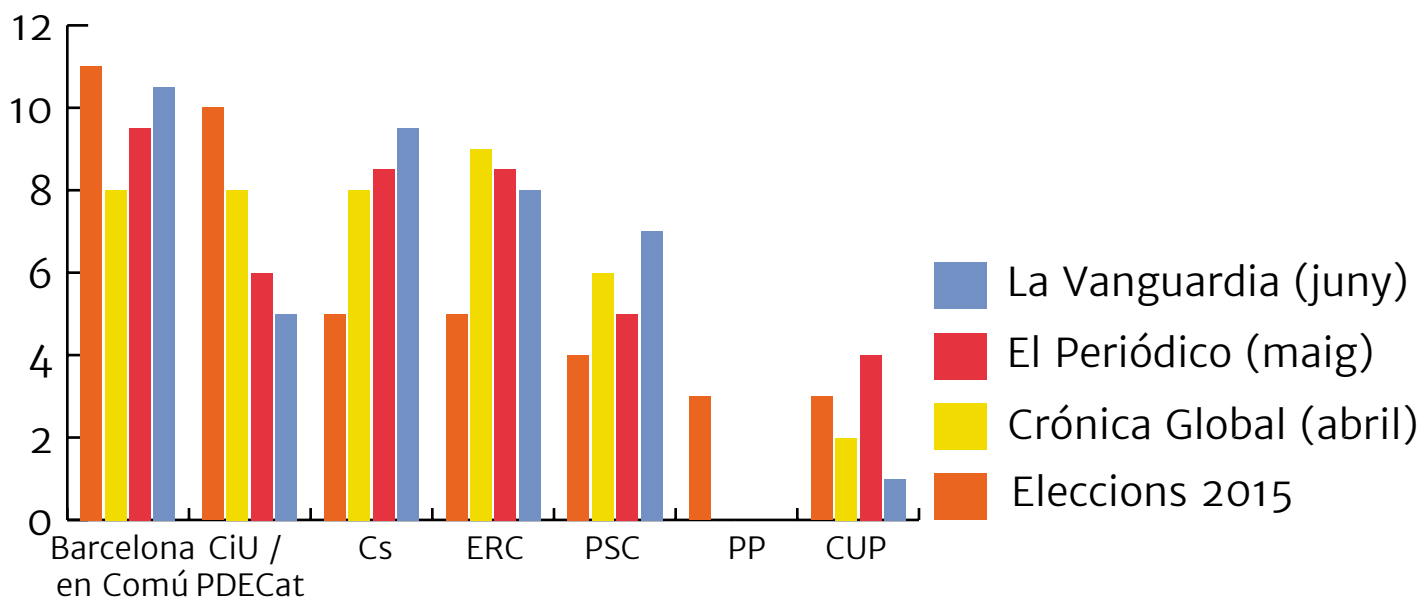
L'opció per unes primàries independentistes

Dijous passat, es va presentar la coordinadora Primàries per la República, amb Josep Manel Ximenis, impulsor de les consultes sobiranistes fetes entre el 2009 i el 2011 i ara portaveu provisional de la coordinadora. També hi havia representants d'iniciatives participatives de Barcelona, Reus i Mataró.

La coordinadora, que ha anunciat una convenció el 14 de juliol a Granollers, es proposa de fer efectiu el mandat

Un batlle aixeca la vara a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. ACN

Resultat de les eleccions municipals del 2015 a Barcelona i estimació de les últimes enquestes. vw

del primer d'octubre i exercir el control del territori, defensar les institucions catalanes des dels municipis, actuar com a coordinadora de candidatures i facilitar l'estructura tècnica, logística i d'assessorament per a estendre les primàries.

També vol, més enllà dels lideratges, que cada candidatura es doti d'un discurs i projecte municipal, considerant les diferents realitats de cada territori i no crear simplement una situació de fronts.

Segons que ha explicat, Ximenis ja s'ha posat en contacte amb l'impulsor de les Primàries Barcelona, Jordi Graupera, i també amb gent de Lleida, Terrassa, Mataró, Reus i Sabadell, cinc de les deu ciutats més poblades de Catalunya, per fer-hi primàries.

El batlle de la capital del país

La iniciativa de primàries amb més ressò, que ha generat

més debat i ha obtingut més suports és la de Primàries Barcelona, amb Graupera com a cara més visible. En un mes i mig, va aconseguir 30.000 signatures. La intenció d'aquesta iniciativa és començar a treballar a la tardor i elaborar un programa. Vol fer onze debats per a donar veu a tothom i crear una concepció de ciutat, anant més enllà del debat nacional.

Graupera ja ha mantingut contactes amb els partits independentistes, i té el suport de Ferran Mascarell i del president Quim Torra. Per la seva banda, el president Carles Puigdemont considera que la proposta 'agita d'una manera interessant l'espai'. El partit Demòcrates de Catalunya va començar el dia 13 una votació interna per decidir si s'afegia a la proposta de Graupera, que ja té el suport de Solidaritat i Reagrupament. L'objectiu és afegir-hi gent i que això faci moure els partits.

Però, ara per ara, els dos grans partits s'han mostrat força prudents. Neus Munté, candidata del PDECat, ha demanat màxima unitat i, respecte de les primàries proposades per Graupera, diu que caldria explicar 'com es fan, amb qui es compta i quin és el projecte posterior'. Per la seva banda, ERC ha mantingut una posició força allunyada i ha marcat perfil propi, amb Alfred Bosch com a candidat a la batllia.

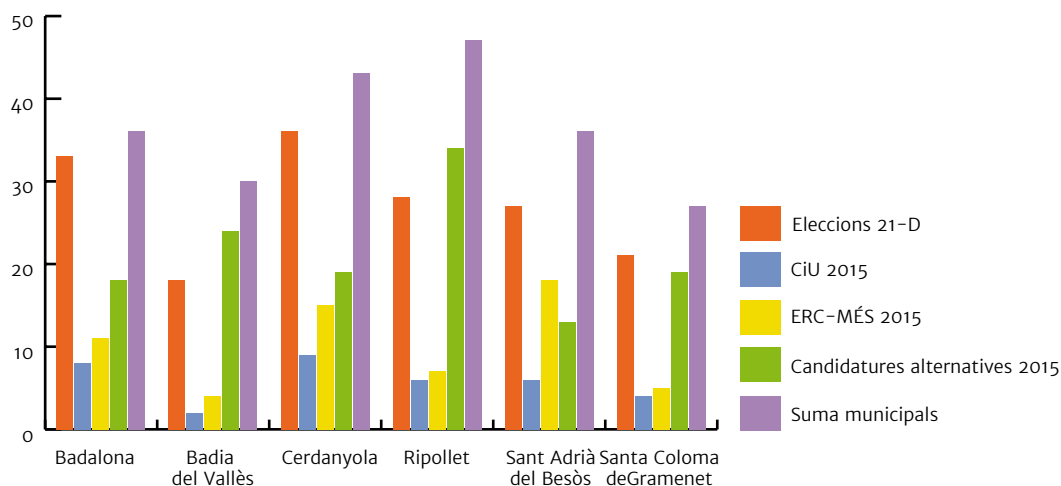
La situació a Barcelona és molt oberta. Les enquestes no són capaces de predir quin partit guanyarà les eleccions, però difícilment hi haurà un pacte que sumi majoria absoluta. Per tant, hi ha uns quants partits, amb models de ciutat i de país molt diferents, que podrien guanyar encara que fos per un vot i obtenir la batllia. La incitativa de Graupera considera que una candidatura de tot l'espai independentista seria

la força més votada i, per tant, asseguraria la batllia.

En el cas de Mataró, on el PSC governa amb el 18,46% dels vots, s'ha impulsat la Candidatura Unitària Republicana i Sobiranista, que ha reunit més de mil signatures. En les passades eleccions, van entrar a l'ajuntament nou candidatures. L'objectiu és crear un programa comú i una candidatura unitària amb primàries obertes, consideren que és l'única possibilitat real que una opció sobiranista sigui la llista més votada.

Un altre exemple és el projecte Primàries Reus, en un municipi on el 2015 van entrar set formacions al consistori, però que el passat 21 de desembre va guanyar Ciutadans amb un 32% del vot. L'objectiu és el mateix: fer una llista unitària amb un programa transversal a partir de la participació ciutadana.

Aquest cap de setmana, el PDECat fa una trobada a Cas-

Resultat del 21-D i de les forces sobiranistes a les eleccions municipals en els municipis amb confluències de Poble Actiu. vw

telldefels amb més de quatre-cents càrrecs locals per a definir l'estratègia electoral. Tot apunta que no es prendrà pas la mateixa decisió per a tots els municipis, per marca electoral o aliances, sinó que es donarà marge per a adaptar-se a cada situació.

El revulsiu metropolità

A les eleccions del 21 de desembre, la candidatura de Ciutadans va ser la força més votada a les deu ciutats més poblades de Catalunya, sense excepció. A les àrees metropolitanes de Barcelona i Tarragona, el vot a Ciutadans pot fer que aconseguixi grans ciutats que serveixin de contrapoder. Ser primera força, doncs, pot ser especialment important, i tenir un model de ciutat o un altre completament diferent pot dependre d'uns pocs vots.

Per anar més enllà del que havia assolit el sobiranisme fins aleshores i portar forces del canvi als ajuntaments, a les eleccions municipals

del 2015 ja es van configurar candidatures àmplies d'esquerres –confluències amb la participació de partits locals, la CUP, Podem i altres formacions–, metropolitanes i associades a la coalició CUP–Poble Actiu. Va ser el cas de Guanyem Badalona en Comú, Decidim Ripollet, Compromís per Cerdanyola, Alternativa d'Esquerres per Badia, SOM Gramenet i Sant Adrià en Comú.

Les candidatures d'esquerres van tenir capacitat de sumar un nou electorat i van superar les candidatures d'ERC i el PDECat. A més, van fer créixer el vot sobiranista, amb uns percentatges molt superiors als obtinguts pels independentistes el 21-D, aconseguint una important representació o fins i tot l'alcaldia.

Cal assenyalar que l'independentisme encara és residual en certs barris. Per exemple, el 21-D, les tres forces independentistes (JxCat, ERC i CUP) van aconseguir menys d'un 10% del vot en

trenta-una mesos electorals i menys d'un 15% del vot en 238 mesos, principalment a les grans ciutats metropolitanes en què aquestes candidatures van poder entrar.

De les tres ciutats de més de 100.000 habitants que controlen les forces republicanes a Catalunya, dues són d'aquestes confluències: Badalona, amb Dolors Sabater al capdavant, i Sabadell, amb Maties Serra-cant a la batllia. La tercera és Reus, on Carles Pellicer (PDE-Cat) ostenta la batllia.

La República des del canvi

Les confluències d'esquerres han decidit d'impulsar un espai de coordinació per a compartir estratègia en polítiques socials i fer del municipalisme el motor del procés constituent republicà.

Consideren que la zona metropolitana, que és on viu més gent i on són més visibles les desigualtats socials, ha de permetre dotar de contingut la República Catalana i ser un punt de trobada entre parti-

daris de la via unilateral i els qui consideren que hi ha vies millors per a construir un país més just.

Pel tinent de Badalona, José Téllez, una de les figures més representatives d'aquestes confluències, els pactes tindran lògica de blocs. Amb un 155 encapçalat per la dreta (Cs i PP) i un PSC desdibuixat, l'alternativa ha de ser d'esquerres, defensa, amb continuïtat social en clau republicana i que avanci en radicalitat democràtica, ampliant les candidatures si cal, com en el cas de Badalona, on volen sumar la resta de forces de l'equip de govern (ERC i ICV-EUiA), a més de teixir aliances amb noves confluències que sorgeixin de l'entorn dels comuns, CUP i ERC.

En la trobada del 26 de maig a Badalona per a impulsar un espai de debat, van participar dotze càrrecs locals d'onze municipis, amb membres de candidatures d'Argentona, Cànoves i Samalús, Mollet del Vallès, Montcada i Reixac, Premià de Mar, Sentmenat i Rubí, i també altres espais com Barcelona en Comú i ERC Badalona.

En aquesta dinàmica, és una incògnita el paper que tindran les confluències d'esquerres vinculades a l'Entesa, la marca d'ICV-EUiA a les municipals, com en el cas de Barcelona i Castelldefels.

El mapa sobiranista es mou, amb moviments que opten per sumar espais diferents però que poden ser complementaris, segons les realitats de cada municipi, i que poden ser un revulsiu dins l'espai republicà que permeti de construir el país des dels pobles, viles i ciutats. ■

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 11-15 de juny

Dijous 14.
Chakir el Homrani:
'Hem de superar
el capitalisme'

ALBERT SALAMÉ

Divendres 15. Cent dies atrapat en un
aeroport: el malson de ser siria

TWITTER

Dimecres 13. Antón Losada: 'És evident que
Rivera ha quedat en fora de joc'

MARTA JARA

CHAKIR EL HOMRANI

‘Hem de superar el capitalisme’

Entrevista al conseller de Treball, Afers Socials i Família

ALBERT SALAMÉ

ANDREU BARNILS

El barceloní Chakir El Homrani (1979) és el nou conseller de Treball i Afers Socials del govern català. Sociòleg per la UAB, militant d'Esquerra Republicana de Catalunya i amb una llarga militància a la UGT, El Homrani és el primer conseller de la Generalitat amb orígens al Marroc, on van néixer els seus pares. En aquesta entrevista parla del canvi que ell representa i dels desafiaments que afronta des del de-

partament. Rep VilaWeb en una de les diverses seus del departament, a la del carrer de Taulats de Barcelona.

—Quines són les vostres prioritats?

—Dues: el desplegament de la renda garantida i la qualitat d'ocupació. No pot ser que el mes de maig només el 13% dels contractes fossin fixos. Hi ha un problema i l'hem d'abordar. Per quina via? La concertació social. Aju-

dar a l'entesa entre l'àmbit sindical i els agents econòmics. I predicar amb l'exemple.

—Expliqueu-vos, si us plau.

—La consellera Bassa va fer una cosa espectacular i ningú no hi va donar prou valor. Hi ha els plans d'ocupació del govern amb els quals els ajuntaments i entitats poden contractar gent en situació de vulnerabilitat durant sis

Som una societat més complexa que no pas dos blocs

D'ençà del mes d'octubre hi ha hagut una impunitat de l'extrema dreta al carrer

mesos o un any. Doncs el govern, que demana un salari mínim de mil euros, no pagava aquests sous a mil euros. Bassa va fer que cobressin pel cap baix mil euros. Hi ha elements d'exemplaritat que són necessaris. I que marquen diferències.

—Sabeu la xifra de desocupats de Catalunya?

—12,2%.

—El govern català, com afronta l'impacte de la robotització en el món laboral?

—Hi ha una qüestió sobre la taula: les cotitzacions socials dels robots. Veure si els robots que treballen paguen per a les pensions. Hi ha debat. I al final, el debat de fons, és com canvia el paper del treball a les nostres vides. L'altre debat és el de les rendes bàsiques universals. Al final hi ha la sensació que la feina perd centralitat. I hauré de buscar uns altres mecanismes de redistribució.

—Sabem quants robots hi ha a Catalunya?

—No. No us en sabria donar la xifra. Però m'ho agafo com a assignatura pendent, i mirarem de tenir la dada.

—En una entrevista anterior em va dir que us agradaven molt els trentistes de la CNT. Gent que s'enfrontava al capitalisme. No el volia reformar, sinó eliminar. I el conseller, el vol reformar, eliminar o ja li està bé el capitalisme?

—Hem de superar el capitalisme. Això ho veig molt clar. I l'hem de superar amb un model centrat en les persones. Podem discutir si aquest model econòmicament ha d'emmarcar-se en el mercat. Això es pot discutir. I el debat de com el superem, si som més gradualistes o més rupturistes, també és un element. I sí, trobo molt apassionant Joan Peiró. Ministre d'Indústria. Et mostra una visió. Perquè si ell hagués estat un purista faista no hauria estat ministre. A mi m'agrada aquest element. Hem de ser papers actius del canvi. Hem d'afrontar elements de contradicció.

—Què podeu dir als autònoms? Quins plans teniu?

—Amb els autònoms hi ha dos grans objectius. El primer és evitar les situacions de falsos autònoms. I aquí l'instrument és la inspecció de treball. Hem de ser categòrics. Ho hem aconseguit amb les cooperatives càrnies. I una altra via: en aquesta legislatura hem de constituir el Consell de Treball Autònom. I tenir-hi interlocució. Ara, per una raó de competències, tenim un joc limitat. Però igual com ens en sortim amb les cooperatives càrnies, crec que amb ganes i interès podem ajudar el teixit autònom. I és necessari.

—Montserrat Bassa, germana de Dolors Bassa, va escriure un article cridant l'atenció a la UGT. Els deia que s'impliquen poc amb la Dolors. Essent també de la UGT, la compartiu, aquesta crítica?

—Amb la Dolors ens vam conèixer a la UGT. Quan ella era secretària de política social de les comarques gironines. Hi ha hagut espais que han patit a l'hora de situar-se al voltant del fet nacional. Penso en la meua secció sindical i hi ha molta pluralitat de pensament. I això ha estat motiu de tensió. Tots hem patit. Jo entenc que la Montse Bassa fes aquestes crítiques. La conec. Però crec que també ho hem d'entendre, i que hem de tenir cura d'aquests espais de transversalitat. Espais que alguna gent vol trencar. Aspiren a dividir aquesta societat en dos blocs. I no. Som una societat més complexa que no pas dos blocs.

—Veig que a la UGT no li importa de viure en la contradicció. Camil Ros visita Bassa a la presó, Matias Carnero va actes de Societat Civil Catalana.

—Pot ser una anàlisi. Sí que és veritat que hi ha una pluralitat interna molt gran. Al l'enquesta de CCOO els sortia que la majoria de militants votaven ERC. I a la UGT deu ser similar.

—El president del govern espanyol va dir que el president Torra era un racista. Com ho valoreu?

—A mi em preocupen certes dinàmiques de banalització del racisme i la xenofòbia.

Quan algú diu que tot el govern del senyor Torra és racista i xenòfob, també m'ho diu a mi

ALBERT SALAMÉ

M'acusen de racista i xenòfob. Sí, quan algú diu que tot el govern del senyor Torra és racista i xenòfob, també m'ho diu a mi, perquè formo part del govern. Home, si us plau. Mireu, certes piulades, i certs articles, jo no els comparteixo. I no tinc cap problema a dir-ho. Però tinc clar que ni és racisme ni és xenofòbia. I es descontextualitza. Em preocupa la banalització. I la banalització tapa la realitat. I la realitat és que en aquest país si hi ha un problema greu és que d'ençà del mes d'octubre hi ha hagut una impunitat de l'extrema dreta al carrer. Hi ha hagut agressions. Tenim un greu problema. Al final fiquem uns piulets en el mateix sac que agressions al carrer. I no és igual. A mi la gent que em diu que l'espai públic ha de ser neutre... Jo no comparteixo aquest debat. L'espai públic ha de ser plural. Que algú vulgui un espai públic neutre no em sembla democràtic.

—Sou el primer conseller de la Generalitat amb uns orígens marroquins, àrabs i musulmans. Fet històric.

—Les identitats són múltiples. La meua

identitat l'expliquen els meus pares, que van venir del Marroc, que són classe treballadora. Però el meu barri també m'explica. O els meus amics de tota la vida amb qui, per cert, parlo en castellà. I la dona, amb qui parlo en català. El sindicalisme m'explica. La universitat m'explica. Ara, sóc conscient que represento un canvi. Un element necessari en aquesta societat. Una societat que cada vegada és més plural i diversa. I amb mi hi ha una visualització d'aquesta diversitat. Com que em coneixes, saps que em causa incomoditat que m'encasellin massa. Però mireu-ho positivament. Hi ha una visualització del potencial d'aquesta diversitat que crec que l'hem de recordar. Tenim un grandíssim potencial entorn de la diversitat. I això ho trobo positiu.

—I quina etiqueta és més precisa? Àrab, musulmà, amazic?

—Tinc família àrab i amaziga. Però bàsicament parlo d'àrabi, que és l'àrab que es parla al Marroc. L'amazic no el parlo, tot i tenir família que ho és. I la religió que he viscut des de petit és la musulmana.

I això ho visc amb normalitat, essent com sóc un laïcista convençut. Veig molt clar que la religió és l'àmbit privat de cadascú. Ho crec de debò.

—Ja és metafòric que Treball i Serveis Socials vagin junts.

—La consellera Bassa ho va explicar així: la millor política social és una feina digna. Situa molt bé la voluntat d'unir els dos departaments. S'ha fet una gran feina i hem de fer-ne més per crear sinergies.

—Res més que vulgueu afegir?

—Hem parlat molt de l'àmbit del treball. Però jo voldria també parlar de l'entorn dels afers socials. I especialment del procés d'envelliment. Hem d'aconseguir que puguem envellir dignament al barri. Buscar sistemes entorn de l'autonomia personal. Un dels primers actes a què vaig anar va ser a una inauguració d'uns pisos tutelats. Pisos amb serveis específics a la consergeria per a les persones grans. Una assignatura que hem de desenvolupar. ■

Cent dies atrapat en un aeroport: el malson de ser siria

Refugiats Hassan al-Kontar viu atrapat a la zona de trànsit de l'aeroport internacional de Kuala Lumpur del 7 de març ençà

ORIOL BÄBLER

Es mira el passaport. 'República Àrab de Síria', llegeix. La tapa, d'un blau marí bituminós, resalta el perfil daurat del falcó de Quarix, l'emblema del país. L'obre i continua llegint. Nom: Hassan al-Kontar. Edat: trenta-sis anys. Lloc de naixement: As-Suwayda. Caducitat: 1 de gener de 2019. El tanca i el desa. No li serveix de res. 'Ho tinc tot en ordre, però sóc siria', diu amb resignació.

Hassan al-Kontar fa cent dies que viu atrapat en una zona de trànsit de l'aeroport internacional de Kuala Lumpur (Malàisia). Una mena de zona grisa on no hi ha comerços, ni restaurants, ni cafeteries... Màquines expedidores? Tampoc. Al voltant només hi ha seients, vidrieres que miren a les pistes i pantalles que anuncien vols que no podrà agafar.

'Hi ha treballadors que miren d'ajudar-me. Jo els dono diners i em porten beguda o alguna cosa per a menjar', explica per telèfon. De tant en tant, la seva veu desapareix entre les crides inintel·ligibles dels altaveus de l'aeroport. 'Les companyies aèries em donen tres àpats el dia, però

és el mateix menjar d'ençà del primer dia: arròs i pollastre.'

— **Com és el vostre dia a dia?**
— Res... avorrit. No tinc horari, de fet. Miro els avions i els passatgers. Intento tenir cura de la meua higiene i poca cosa més. Em passo gran part del dia connectat a internet. Em poso en contacte amb gent i cerco la manera de sortir d'aquí.

— **S'hi interessa ningú?**
— He rebut el suport i l'ambigüitat de molta gent, però ni una paraula dels que prenen decisions. Cap representant, cap ambaixador, cap ministre d'Afers Estrangers ni Immigració...

— **I el govern malai?**
— M'han ofert un visat de turista per a trenta dies. Els he donat les gràcies, però l'he refusat. És una solució efímera. Quan s'acabi, el problema continuarà. Malàisia no és part de la Convenció pels Refugiats de l'ONU (1951) i no m'ofereix protecció. Si em caduca el passaport, em trobaré atrapat ací per sempre més.

— **Com us sentiu?**
— Abandonat, rebutjat, odiat... no és una cosa només de Malàisia. Tots els governs es desenten de les seves responsabilitats i tanquen les fronteres.

Hassan al-Kontar mira les pistes de l'aeroport de Kuala Lumpur, on viu de fa cent dies. TWITTER

Al-Kontar explica que va tenir una entrevista amb dos membres de l'Agència pels Refugiats de l'ONU (Acnur), però cinquanta dies més tard no en sap res. 'Només per declaracions als mitjans m'he assabentat que estudien el meu cas. No tenen pressa, deuen tenir afers més importants a resoldre', diu amb recel.

Tot plegat comença el 2006, quan al-Kontar decideix d'abandonar Síria per no fer el servei militar. Es trasllada a Abu Dhabi, la capital dels Emirats Àrabs Units (EAU), on treballa en empreses d'assegurances. 'Era un estranger qualsevol. N'hi ha molts, allà. Tenia permís de feina i feia una vida normal', assegura. El

març del 2011, la vida, com a tots els sirians, se li comença a esquarterar. Les protestes contra el règim de Baixar al-Assad es converteixen en enfrontament i finalment en una guerra. L'exèrcit el crida a files...

—I refuseu d'agafar les armes.

—No és la meva guerra. Jo no vull matar els meus germans. No vull ser part d'un engranatge assassí que destrueix la meva terra. La guerra no és la solució i, encara menys, si la fan els altres.

—Què voleu dir?

—Tot el món participa en la guerra de Síria. Tothom hi té interessos. Nosaltres som la

pobra gent que en paguem el preu. No importem a ningú.

Al-Kontar observa des de la distància com el seu país es dessagna. Però el règim no tolera 'traïcions'. Incapaç d'empresonar-lo, incapaç d'enviar-lo a les trinxeres, li cancel·la el passaport i el deixa desemparat a l'estranger: 'Em van convertir en un immigrant il·legal d'avui per demà. La meua empresa no em va poder renovar el permís de feina i em van acomiadar.' I és així que comença el periple de cinc anys a la clandestinitat i sense papers.

—Com sobrevivíeu?

—Feia alguna feina, però no

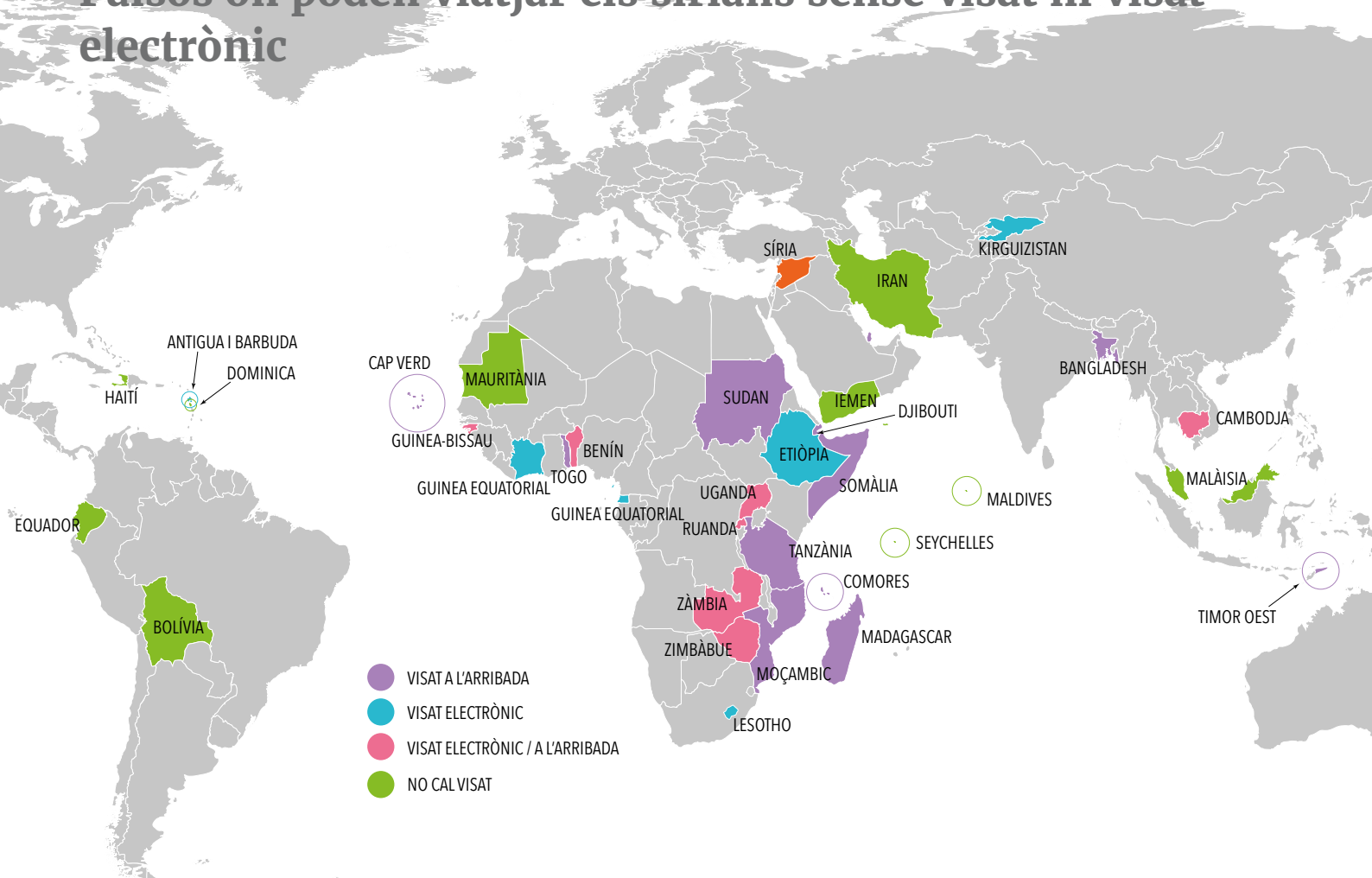
sabia on anar. Era un sense-sostre. Sense diners ni cap mena de suport econòmic.

—I les autoritats no us cer-
caven?

—Era un patiment constant.
Com jugar a fet i amagar amb
la policia.

El 2017 és detingut i emprisonat pels serveis migratoris dels EAU. Durant la captivitat, i quan la guerra de Síria encara el setè any, un amic aconsegueix que l'ambaixada li renovi el pasaport. 'No sé quina mena de pacte va fer, de debò', diu. El document, però, només té vigència per a dos anys – caduca el 2019 – i no el salva

Països on poden viatjar els sirians sense visat ni visat electrònic

L'aeroport internacional de Kuala Lumpur. WIKIMEDIA

de la deportació. 'Em volien tornar a Síria i jo ho vaig refusar', assegura. Finalment, els serveis migratoris li compren un bitllet d'avió i l'envien a Malàisia, un dels pocs països que no demanen visat als sirians.

A Malàisia, al-Kontar rep un visat de turista per a noranta dies. 'No tinc possibilitat de rebre l'estatut de refugiat aquí. Ni permís de residència, ni permís de feina... No hi ha cap oportunitat per als sirians', explica. En vista del panorama, després de sobrepassar el permís d'estada i pagar una multa —que implica la prohibició de tornar a entrar al país durant cinc anys—, es proposa de viatjar a l'Equador, que tampoc no demana visat als sirians: 'Vaig pensar que allà hi podria trobar feina.' Tanmateix, Turkish Airlines li va impedir d'embarcar a l'avió i li va cancel·lar un bitllet que li havia costat més de 1.800 euros.

Veient-se atrapat a l'aeroport, al-Kontar va intentar una sortida desesperada. Va comprar un bitllet cap a Nom Pen, capital de Cambotja. Un vol de dues hores operat per Air Asia, la principal companyia de vaix de la zona. Era un 7 de març i la fugida va tenir un final abrupte a la duana. A Cambotja tampoc no li calia visat, però la policia li va barrar el pas. 'Em van dir que no complia els seus requisits. I no em van voler especificar res més, em van tractar com a un paquet. Em van obligar a embarcar en el mateix avió cap a Kuala Lumpur', explica.

Cent dies després continua atrapat a l'aeroport. Una presó sense barrots, on ha de so-

frir la tortura de veure que és l'únic que no pot partir. Els avions i els passatgers, en canvi, es mouen lliurement. Algú el podria confondre amb Tom Hanks a la *Terminal*, però porta barba, ulleres i no és actor.

Cent dies. 2.400 hores veient la llum del sol a través dels vidres.

—Com manteniu l'esperança?

—No tinc cap més remei. És depressiu, extenuant... no puc fer-hi res. Estic al límit i només em resta l'esperança o la rendició. I ara, almenys, la rendició no és cap opció.

—No heu pensat a agafar un altre avió?

—El govern malai només em deixa agafar un avió si és per a tornar a Síria o si obtinc un visat per a un altre país... tenen por que em deportin tal com va fer Cambotja.

—Quin visat podeu obtenir?

—L'única solució és que algun país m'accepti com a refugiat.

I aquest país podria ser el Canadà. Un grup de voluntaris ha enviat una petició a Ahmed Hussen, ministre d'Immigració, perquè li atorgui la condició de refugiat i li permeti d'entrar al país. El grup ha recaptat 17.000 dòlars canadencs per a donar-li suport. Tanmateix, tot el procediment legal es pot allargar més de dos anys: 'Si això no funciona, tornaré a la casella número u. No sé si ho resistiré, però no tinc cap més sortida. Tot són incerteses, no sé què pot passar demà.'

ANTÓN LOSADA

‘És evident que Rivera ha quedat fora de joc’

Entrevista al periodista i analista polític gallec sobre els últims esdeveniments de la política espanyola i les relacions entre Catalunya i Espanya

MARTA JARA

ROGER GRAELLS

Antón Losada (Xove, Galícia, 1966) és un periodista, advocat, escriptor i polític gallec. És una veu habitual als mitjans de comunicació espanyols, i també en alguns de catalans, on analitza la política espanyola. Expert en la figura de l'ex-president espanyol Mariano Rajoy, Losada reconeix

que el n'ha sorprès la decisió d'abandonar la política i creu que Alberto Núñez Feijóo li succeirà al capdavant del PP.

Parlem del nou escenari, amb la presidència de Pedro Sánchez, de la influència de José María Aznar, del relleu de Rajoy al PP, de la situació d'Albert Rivera i Ciutadans i del conflicte entre

Catalunya i Espanya. Losada proposa que la constitució espanyola es reformi i que reconegui que Catalunya és una nació.

—Heu escrit que amb la retirada de Rajoy heu quedat vidu. Us ha sorprès?

—La veritat és que estava convençut que continuaria. La seva sortida del poder és

*Sánchez
s'enganyaria si
pensés que ha arribat
a la Moncloa gràcies
a una gran estratègia
i a la seva habilitat
política*

*El PSOE ha de decidir
fins on està disposat
a arribar amb
Catalunya*

més l'alineació d'una sèrie de variables que ell difícilment podia controlar que no pas el resultat d'errors de la seva estratègia o d'un error molt greu en l'acció de govern. Considerava que, coneixent el seu caràcter i el seu temperament, faria tant com fos per no sortir així del poder i de la vida pública després d'una trajectòria de més de quaranta anys. I un altre element: crec que si ell hagués dit al PP que volia refer-se a les urnes i resoldre aquesta situació tornant a guanyar les eleccions, estic completament convençut que el partit no hauria tingut cap més remei que acceptar-ho. Crec que van passar dues coses. Una, que ell va notar que, tot i que el partit no li hauria impedit de repetir, la majoria de la gent amb qui devia parlar va dir-li que la millor sortida era plegar. I crec que també va adonar-se que podia perdre les eleccions, que li podia sortir malament. Ha optat per anar-se'n en el moment en què pot dir allò que agrada als afeccionats al futbol com ell: 'Em prenen als despatxos allò que no m'han pogut prendre al camp.' És l'excusa que dona.

—La sortida de Rajoy ha provocat una guerra interna al PP?

—No em sembla que hi hagi cap guerra interna. Veig els candidats movent-se i provant forces, mirant quines possibilitats tenen. Deu haver-hi moltes converses que no escoltem, reunions que no veiem... Encara no hi ha una guerra interna al Partit Popular. Hi veig tempteig, observació... però encara no han començat les hostilitats. Veurem què passa aquestes setmanes. I dubto molt que hi hagi una guerra interna. Hi ha la voluntat perquè es faci una llista única i crec que acabarà passant això.

—Creieu que el candidat únic serà el president de Galícia, Alberto Núñez Feijóo?

—Crec que és el més ben situat. Compleix dues o tres condicions fonamentals. La primera, guanya eleccions. El PP gallec és una màquina de guanyar eleccions. Segona, és un tall amb el passat. Ell sí que pot dir que no hi era, que no tenia posicions de responsabilitat i que no té

res a veure amb la corrupció. I la tercera, fonamental al PP per a ser candidat, és un home de partit. És un home del PP, que ha fet tota la seva vida al partit. Ha estat lleial i fidel al partit.

—Rajoy no influirà en la designació de Feijóo?

—No. N'estic absolutament convençut, d'això. Per dues raons. Primera, perquè veu o intueix que hi ha un consens bastant clar dins el partit sobre qui ha de ser el successor, i segurament li deu semblar raonable no contradir-ho de cap manera ni manifestar-se d'una manera que li pugui originar una situació incòmoda. I segona, crec que ha triat de sortir de la política i del PP marcant la diferència amb el seu antecessor. Crec que un dels seus grans objectius ara mateix és que tothom pugui dir que Rajoy no s'assemblava gens a José María Aznar. Tinc la sensació que Rajoy té la percepció que paga errors i responsabilitats que no són del tot seves. Va tenir aquesta sensació quan va perdre les eleccions la primera vegada amb Zapatero, que l'electorat li havia clavat una puntada de peu que anava dirigida a Aznar, i no a ell. I té la mateixa sensació ara, quan la corrupció ha estat un dels detonants de la seva sortida de la Moncloa. Li poden dir que quan van passar els fets de la Gürtel era un alt càrrec del PP, però no n'era el líder.

—Dèieu que Feijóo trenca amb el passat del PP, però era amic del narcotraficant Marcial Dorado. Fins a quin punt el pot perjudicar, això?

—Sens dubte, el perjudicarà. No és una trobada casual, no és una fotografia casual d'un cap de setmana. Feijóo té un àlbum de fotografies que demostren que la seva relació va durar diversos anys; a més, quan Marcial Dorado va deixar de ser un contrabandista de tabac per a convertir-se clarament en un dels motors de l'entrada de droga a Galícia, un dels caps. Evidentment, això tindrà un cost polític i d'imatge, clarament és un dels grans handicaps que té. Però tinc la sensació que en el seu càlcul i experiència es veu capaç d'assumir aquest cost i que

“
El PSOE ha de decidir
quanta pressió
política i mediàtica
està disposat a
suportar

MARTA JARA

no el perjudiqui electoralment. Tenim l'experiència gallega. L'electorat tenia un coneixement ampli de l'existència de la fotografia de Feijóo amb Dorado i ell va renovar la majoria absoluta.

—Eren amics quan Dorado era un dels caps del narcotràfic a Galícia?

—Sí, tenien molta relació. Compartien dies d'estiu, dies de tardor i festes de Nadal. Durant dos anys o tres, pel cap baix.

—I van trencar quan va sortir a la llum qui era realment Dorado?

—No exactament. Encara va tardar temps a ser detingut, jutjat i condemnat. La relació de Feijóo i Dorado es va construir en uns anys en què no hi havia una percepció social gaire clara sobre el fet que els contrabandistes de tabac s'havien passat al contraban de drogues. Va haver-hi uns anys en què encara van poder jugar amb l'ambigüitat, la confusió... El contraban de tabac no suscita el mateix rebuig social que el de droga, sobretot a mitjan anys noranta. Quan la societat gallega en pren consciència, es talla la relació entre ells dos.

—Parlàveu d'Aznar. La setmana passada va fer una crida a reconstruir el centre-dreta espanyol. Creieu que vol tornar?

—No sé si vol tornar, però li serà molt difícil. Fa pocs dies La Sexta va publicar un baròmetre que preguntava als militants del PP si preferien Rajoy o Aznar. Sis de cada deu deien que preferien Rajoy, i només un Aznar. Crec que Aznar fa temps que va perdre el sentit de la realitat del que és el PP i la dreta espanyola. Ho va dir molt bé Alfonso Alonso, un dels candidats que va descartar-se tot sol: ha d'actualitzar-se. Aznar no té influència real en l'espai electoral del centre-dreta, és molt més virtual i mediàtica que no pas real.

—Heu comentat avui mateix en una tertúlia que Pedro Sánchez té sort.

—És inqüestionable. Pedro Sánchez s'enganyaria si pensés que ha arribat a la Moncloa gràcies a una gran estratègia i a la seva habilitat política. Sens dubte, hi ha hagut estratègia i ha sabut jugar les seves cartes, però hi ha hagut un element fonamental, ha tingut molta sort.

L'atzar és un component de la política i de la vida, i n'ha tingut. La teoria que pot explicar millor això que ha passat a la política espanyola d'ençà de la moció de censura és la teoria del caos. Una papallona bat les ales a Califòrnia i causa un tsunami a Tòquio. Albert Rivera fa una conferència de premsa donant la legislatura per acabada i Pedro Sánchez acaba essent el president del govern espanyol.

—Rivera ha quedat fora de joc?

—És evident. Les primeres enquestes ens diuen que hi ha dos grans perjudicats de la moció de censura, Ciutadans i Podem. És aviat per a veure-ho, però les enquestes comencen a indicar que Ciutadans ja no beu amb tanta facilitat del PSOE i que els votants del PP han fet el camí de tornada a casa. I Podem té un problema força semblant. Hauran de reconstruir clarament el seu discurs davant un govern que ja no és del PP i davant el PSOE, que ja no és a l'oposició i que governa en minoria.

—Quina viabilitat té aquest govern de Sánchez?

—Hi ha una majoria parlamentària que s'ha manifestat aquesta legislatura que va aconseguir votar coses tan importants com la revocació o la revisió de la reforma laboral. I el PP havia hagut de recórrer a l'ús clarament abusiu i fraudulent del vet al poder legislatiu per a paralitzar aquestes decisions, perquè es convertissin en lleis o resolucions del congrés. Majoria, n'hi ha. Hi ha 180 vots que han donat suport a Pedro Sánchez. Se li ha de reconèixer que no ha enganyat ningú. Va dir que volia fer un govern d'inspiració socialista, tot sol, i governar abans de convocar eleccions. Crec que aquest govern té una posició difícil i extremadament complicada, però hi ha un espai d'acord i de col·laboració parlamentària que li pot servir per a aplicar decisions importants que marquin clarament una diferència amb el govern de Rajoy durant la resta de la legislatura.

—Aquesta majoria no és viable sense els partits independentistes. Sánchez haurà de fer alguna cosa més que gests per obtenir el suport d'ERC i del PDECat.

—Això depèn també de quina sigui l'estratègia dels partits catalans. Efectivament, el PSOE ha de decidir fins on està disposat a arribar i quanta de l'enorme pressió política i mediàtica que li caurà a sobre està disposat a suportar. Tinc la sensació que entre els partits catalans hi ha visions diferents sobre què cal fer i actituds diferents sobre fins on s'ha d'arribar en el procés de diàleg i negociació amb el PSOE. Totes les opcions són obertes. Pot no passar res, que no es mogui ningú i tot acabi en una ficció. Però tampoc no descarto que es pugui avançar i aconseguir resultats. Hem d'esperar i veure com evolucionen les posicions de tots els jugadors. Això no és tan solament un problema del govern de Sánchez. També ho és per a les relacions entre ERC i el PDECat, que sabem que és tensa, amb diferències de visió. És un problema també per al nou govern de la Generalitat i el president Torra. I també per a Carles Puigdemont, perquè la seva estratègia no inclou la cerca d'una situació més relaxada, sinó que sempre

ha defensat que la manera d'aconseguir resultats és tesar la situació. Hi ha molts actors en joc i pot passar qualsevol cosa.

—Quina sortida hi veieu, en el conflicte entre Espanya i Catalunya?

—Només hi veig una sortida, la del compromís. Quan hi ha una minoria majoritària que vol exercir el dret de ser reconeguda com a nació, una altra part molt important de la població que no vol que l'exercici d'aquest dret impliqui la independència, sinó una revisió de la relació entre Catalunya i Espanya, i una altra part que vol que quedi clar que són i continuaran essent sempre espanyols... quan cap part no té prou força per a imposar democràticament i legítimament les seves posicions i objectius, només hi ha la sortida del compromís i la negociació. En algun moment hauran d'asseure's a negociar una sortida política que ha de ser referendada a les urnes. Si em demnaneu quina ha de ser la solució, jo crec que un nou procés constituent que inclogui pactar una constitució en què sigui garantida l'aspiració majoritària del poble de Catalunya: el reconeixement que Catalunya és una nació.

—Les majories actuals, amb el PP i Ciutadans encallats, no fan pensar en aquesta sortida.

—Aquesta sortida sempre és complicada. Al cap i a la fi, vivim en un estat que, tot i que no ho ha aconseguit, s'ha construït sobre la idea d'aixafar les identitats nacionals. No oblidem que l'estat espanyol és l'intent de construcció sobre una ficció històrica: un estat nació anomenat Espanya. En tot cas, seria Castella. Espanya és més un producte de l'estat que no pas l'estat una conseqüència de la nació. Aquesta tensió no és fàcil de resoldre. Em semblava molt difícil que la democràcia arribés el 1978 i que s'aprovés la constitució amb una dreta que venia directament de l'autoritarisme. Al final la realitat s'acaba imposant i trobant el seu camí.

—I si Catalunya refusés aquesta reforma constitucional?

Vivim en un estat que s'ha construït sobre la idea d'aixafar les identitats nacionals

En algun moment hauran d'asseure's a negociar una sortida política que ha de ser referendada a les urnes

—Això em sembla molt improbable. Perquè aquesta reforma tingués viabilitat hi haurien de participar els principals partits polítics catalans i els seus representants. Seria absurd d'intentar un procés de reforma sense aquests actors. Aquesta participació raonablement es traduiria en el suport de la ciutadania a la reforma.

—El reconeixement del dret d'autodeterminació és el punt bàsic de l'independentisme en una negociació. Si el PP, el PSOE i Ciutadans no l'accepten, difícilment hi haurà cap reforma.

—Això és el punt de partida de qualsevol negociació. Els partits nacionalistes catalans volen el dret d'autodeterminació i els altres diuen que aquest dret no existeix. És l'arrencada del procés de negociació. Caldrà cercar espais d'entesa i compromís. No dono gaire importància al fet que ara no estiguin d'acord. Una vegada s'asseguin, es podrà començar a negociar. ■

MATTHIAS BRUGGER

‘Podria ser que l’atac de Forocoches de l’1-0 fos una tapadora del CNI’

Entrevista al ciberactivista alemany que viu a Barcelona i que va denunciar al seu país la censura de l’1-0

JOSEP CASULLERAS NUALART

Fa set anys i mig que l’informàtic alemany Matthias Brugger viu a Barcelona, on s’ha acabat establint després d’haver-se enamorat de la ciutat quan hi va anar a estudiar l’Erasmus. El primer d’octubre de l’any passat va ser davant el col·legi electoral en què hauria votat si hagués pogut, i va ser testimoni de la jornada de resistència, tant al carrer com a la xarxa. El reportatge del programa 30 Minuts de diumenge passat recollia unes declaracions seves com a hacktivista, en què destacava la gran dimensió que havia tingut la censura imposada per l’estat espanyol les setmanes prèvies a l’1-0 i el dia del referèndum mateix.

Brugger va assistir a un aplec de ciberactivistes de l’estat espanyol a Madrid en què van parlar del mètode de censura que havia aplicat l’estat espanyol contra el referèndum, i es va proposar de traslladar-ho a un congrés més gran. I ho va aconseguir, i va poder explicar el cas al congrés de hackers més gran d’Europa, a Leipzig. La seva exposició, explica en aquesta entrevista, fou rebuda amb sorpresa i preocupació.

—El cas més greu de censura a internet a la Unió Europea va ser durant el referèndum de l’1-0?

—No sé de cap altre cas igual. Ni jo ni la resta de gent amb qui he parlat. Sí que hi ha hagut censura a pàgines d’internet, com ara pàgines de *phishing* que roben comptes bancaris o de pornografia infantil, però no per qüestions polítiques. No conec cap cas de censura d’aquesta magnitud.

—No va ser una cosa improvisada?

—Hi ha diverses fases de la censura. I hi va haver una fase prèvia que va començar el 13 de setembre amb la censura de la pàgina del referèndum i les còpies que n’anaven sortint, o d’altres pàgines com les de l’ANC. La tècnica que es feia servir depenia molt del proveïdor d’internet i si hi havia una estructura prèvia de censura. Hi ha una evidència molt clara

La tècnica que es feia servir depenia molt del proveïdor d'internet i si hi havia una estructura prèvia de censura

Volien que la fundació mirés les cent mil pàgines que tenen un domini .cat i censurés totes les que parlessin de l'1-O

que Movistar ja tenia una infraestructura muntada per a censurar pàgines, i sembla que les pàgines censurades del referèndum es van incloure en una llista de pàgines a les quals no es podria accedir i que va ser creada per al *phishing*.

—Dèieu que a Movistar hi havia una diferència en la censura de les pàgines?

—Sí. La diferència tècnica és complicada d'explicar. Però ja tenia una estructura creada per a blocar l'accés a unes determinades pàgines. Tenia una llista negra per a les webs de joc en línia i per al *phishing*; és a dir, per a blocar pàgines d'aquestes en què sembla que sigui el teu banc, hi poses les teves dades i fas una transferència, però en realitat darrere és un cibercriminal que ha creat la pàgina per a tenir la teva contrasenya i les teves dades.

—I Movistar va aprofitar l'estructura que tenia creada per a blocar aquestes pàgines per a fer igual amb la del referèndum?

—Exacte. I les altres operadores ho van fer d'una altra manera, i necessitaven més temps per a mirar com fer-ho.

—La Guàrdia Civil lliurava a les operadores una llista de les webs on havien d'impedir l'accés?

—Sí, i hi havia una d'aquestes llistes que indicava als operadors d'internet que, a més de les pàgines de la llista, s'haurien de censurar totes les pàgines que apareguessin esmentades en comptes de Twitter o xarxes socials oficials de la Generalitat. O al compte de Twitter de Carles Puigdemont, que difonia noves còpies des d'on accedir a la pàgina del referèndum. I jo entenc, i així també m'ho ha expressat un advocat, que això era molt qüestionable, perquè volia dir que ja no era un jutge que qüestionava quina pàgina era legal i quina no, i passava a ser responsabilitat del proveïdor d'internet de decidir quina pàgina era il·legal.

—I hi va haver el cas de la censura a la Fundació PuntCat.

—Aquest cas era encara més greu, perquè els deien que totes les pàgines que parlaven del referèndum s'havien de censurar directament. Volien que la fundació mirés les cent mil pàgines que tenen un domini .cat i censurés totes les que parlessin de l'1-O. En un estat de dret, això no hauria de passar. S'obligava una fundació privada que és com una guia telefònica a fer censura.

—A la Unió Europea no heu vist res així, però en quins països del món hi ha hagut precedents semblants?

—El cas més conegut és el de la Xina, on tenen un sistema molt elaborat per a censurar qualsevol opinió que no sigui l'oficial. A l'Iran també s'ha vist. O, amb una altra magnitud, a l'Egipte de la primavera àrab, quan van tancar internet. A Turquia també hi ha hagut casos... Són països coneguts per tenir una democràcia menys desenvolupada.

—Quina reacció hi va haver quan vau denunciar la censura de l'1-O al congrés a Leipzig?

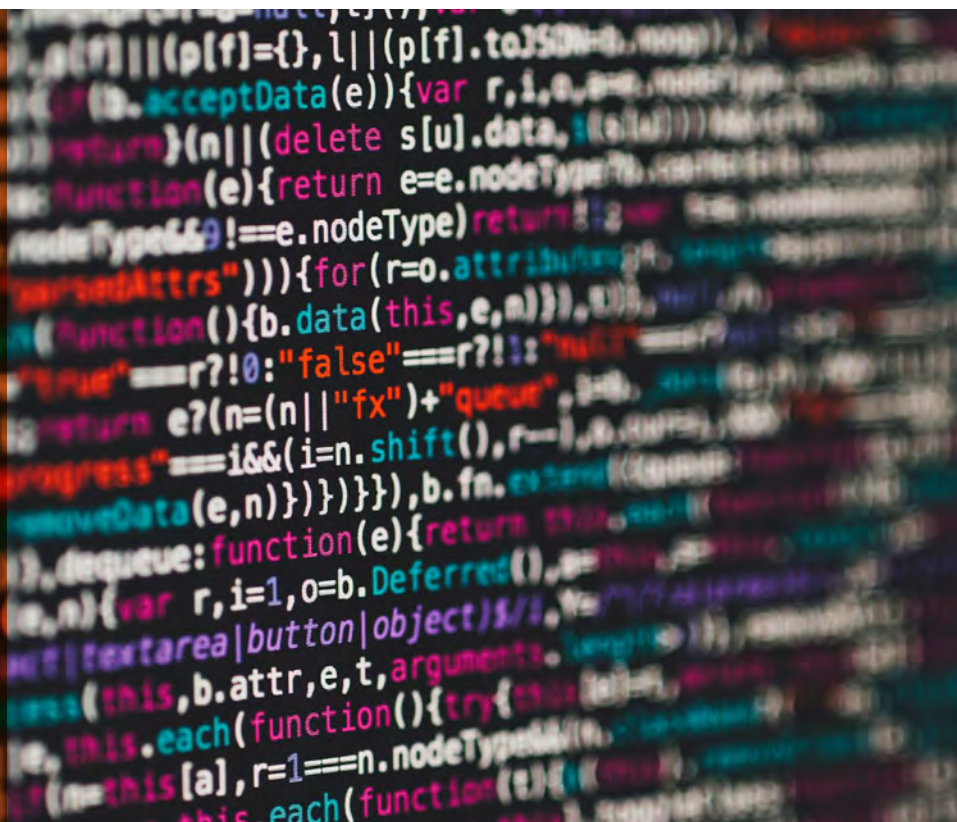
—La reacció va ser de sorpresa pel que passava. I es demanaven si podia ser legal el que feien. La gent no s'esperava una cosa com aquella.

—Què va passar el dia del referèndum?

—Tècnicament, hi havia el cens universal que funcionava amb uns intermediaris. Els col·legis electorals es connectaven als intermediaris, i aquests enviaven la informació al servidor central. Però no se sap ben bé qui, si la policia o uns cibercriminals, van fer un atac de denegació de servei. Imagineu que teniu un número de telèfon on la gent pot trucar i fer comentaris, però de cop i volta tothom comença a trucar-hi perquè qui realment vol fer servir el servei no hi pot accedir. És una tècnica que fan servir els cibercriminals a internet per a extorsionar, amb l'amenaça de mantenir blocada la pàgina si no els paguen diners. I aquesta tècnica es va fer servir l'1-O contra intermediaris del cens universal. Com que eren intermediaris, quan un quedava anul·lat perquè no s'hi podia

*El dia del referèndum
no se sap ben bé
qui, si la policia o
uns cibercriminals,
van fer un atac de
denegació de servei*

accedir, se n'aixecava un de nou. I el cor del sistema, la base de dades central, només els intermediaris sabien on era, i no es podia atacar.

—Això va salvar el sistema.

—I la gent de les meses electorals, quan veien que no els funcionava, havien de trucar al telèfon d'assistència, que els deia de connectar-se a una altra adreça, entrar novament al sistema i accedir al cens universal.

—No era clar si l'atac el va fer el govern espanyol o bé uns hackers?

—És difícil de dir. Perquè l'única manera de saber això seria que algú presentés una denúncia i la policia ho investigués. Però segurament la policia no tindrà gaires ganes d'investigar-ho.

—Es va orquestrar l'atac des de Forocoches?

—Sembla que sí. Hi ha evidències que el senyor Àlex Tango va ser qui va començar els atacs; va publicar adreces que s'havien

d'atacar, però n'hi havia que tècnicament eren molt difícils d'atacar. Això feia veure que ell no era un especialista en aquests atacs, i podria ser que tot això fos una tapadora, i el CNI o la Guàrdia Civil fossin els responsables dels atacs fent veure que era cosa de Forocoches. Però és tot una especulació. No se sap.

—Els serveis secrets d'un país lloguen hackers a sou per a fer la feina?

—Sí, hi ha casos en què es contracten empreses especialitzades en espionatges. I els serveis secrets contracten aquesta gent per proporcionar la solució tècnica per a fer l'espionatge. Podria ser també el cas del govern espanyol.

—Hi va haver un contraatac d'Anonymous la tarda del referèndum?

—No ho he investigat gaire. Però Anonymous és més una etiqueta que no un grup organitzat; són petits grups descentralitzats que fan servir aquest nom i que van fer els atacs. Però quins atacs van fer servir, no ho sé. ■

FERRAN CIVIT

‘Estem moralment obligats a tenir una estratègia conjunta’

El diputat d'Esquerra, organitzador durant anys de les mobilitzacions de la Diada amb l'ANC, després de molt insistir-hi, s'anima a imaginar què faria l'Onze de Setembre d'enguany. La primera idea que li ve el cap: anar al cor de la repressió, a Madrid o a les presons

ASSUMPCIÓ MARESMÀ

Parlem amb Ferran Civit, company de la consellera Meritxell Serret. Som a l'Ateneu Barcelonès, poc abans que comenci un acte amb les famílies dels exiliats. Saluda la Mars, la dona del president Puigdemont, l'Alba Puig, filla del conseller Puig. De mica en mica, van arribant tots. Em mira i diu: 'Estem tots molt units.' Dia sí, dia també recorren el país que es va tenyint de groc. Curiosament, ell va ser qui es va inventar fa anys una campanya amb el nom 'País groc', quan, juntament amb Ignasi Termes, organitzava la Via Catalana i més manifestacions.

Com a diputat ha impulsat la llei del canvi climàtic i té un compromís fort amb totes les lluites per desplegar les energies renovables. Simpàtic i bromista de mena, té passió pels llibres i la història. No esquiava cap qüestió. Creu que hi ha d'haver una estratègia conjunta per a fer el torcebraç amb Espanya. Insisteix, quan ja hem aturat l'enregistrament, que no parla de llistes unitàries ni coses semblants, que parla d'estratègia. Per ell l'estratègia és la clau de gairebé tot. Per això quan li demanem que ens faci un esbós de la seva diada del 2018, ens porta al paisatge de Selma i la lluita dels afroamericans: 'S'ha d'anar al cor de la repressió.'

—Fa gairebé vuit mesos que la vostra companya, Meritxell Serret, és a l'exili i encara hi ha gent que diu que és una fugitiva. Quan ho sentiu us enrabieu?

—Quan ho sents la primera vegada, com que ja saps que forma part d'aquest magma de mentides i de manipulacions de certs mitjans espanyols i catalans, et relisca bastant. Quan veus aquestes coses a la televisió és com si miressis 'Els Pastorets', en què tot és una farsa. Hi ha una distància tremenda entre allò que diuen i la realitat, jo no els faig gaire cas.

—La incertesa és la part més dura de l'exili?

—Sí, poden estar dècades sense venir. Però, davant d'aquest escenari, tothom s'hi adapta i ningú no es resigna. Malgrat

Uns convertint-se en el testimoni de la repressió espanyola a la presó fent de Nelson Mandela i uns altres a l'exili fent de Dalai Lama

Les famílies que tenen gent a la presó s'ajuden fins i tot a l'hora de parlar amb els presos

que això no depèn només d'elles i d'ells i que desitgen tornar de seguida, ni els que són a la presó ni els exiliats no es pregunten quan tornaran, sinó com poden ajudar a fer aquesta República lliure de persones lliures. I ara, uns i altres miraran d'ajudar d'una manera o una altra. Uns convertint-se en el testimoni de la repressió espanyola a la presó fent de Nelson Mandela i uns altres a l'exili fent de Dalai Lama i explicant arreu la repressió i què els passaria si tornaven.

—Sou un membre actiu de l'Associació Catalana pels Drets Civils, que agrupa els familiars de presos i exiliats polítics...

—Les famílies, tant de la presó com de l'exili, hem fet molta pinya i treballem molt junts, sense tenir en compte ni ideologies ni tradicions polítiques. Intentem acompanyar-nos psicològicament els uns als altres. Fem molts actes junts i això ens ajuda. Ens preguntem recíprocament com està la nostra gent, contrastem les situacions de cadascú. Hi ha molta complicitat entre els uns i els altres. Les famílies que tenen gent a la presó s'ajuden fins i tot a l'hora de parlar amb els presos. Per exemple, si quan parlen per telèfon s'obliden de dir alguna cosa demanen a un familiar d'un altre pres que li doni l'encàrrec. O quan algú puja a l'exili, mira de carregar coses per a la resta. Tots junts hem après a treure petroli de totes les situacions per poder-nos ajudar mútuament.

—Fa pocs dies, precisament Llarena ha rebut una citació de Brussel·les. És el cop més dur que ha rebut, fins ara...

—La part positiva de l'exili és que serveix per a fer d'altaveu i denunciar els qui malauradament mantenen la nostra gent a la presó. És positiu que a l'exili es demostrï que es pot denunciar al jutge Llarena per actuar arbitràriament i amb parcialitat. Això és un avís perquè els que manipulen la democràcia sàpiguen que se'ls pot girar en contra, com un bumerang. La justícia i la democràcia espanyola no són homologables al nord del Pirineu i això hem d'aprofitar-ho. Arribarà un moment que això rebentarà.

Si l'any 1898 van perdre les colònies i van haver d'entrar en una catarsi molt profunda, ara van perdre la democràcia i això és molt greu, gravíssim.

—Vuit mesos després, a vegades sembla que no s'avança prou. Els qui sou a la primera fila com ho viviu?

—Tot això que es fa en l'àmbit dels advocats, aquí i a fora, sense que ells se n'hagin adonat, és molt important. És gairebé com quan els aliats van capturar la màquina Enigma dels alemanys, que els va permetre de llegir tots els missatges xifrats dels nazis. En aquell moment no van guanyar la guerra. La van guanyar al cap de dos anys. No vull dir que triguem dos anys, però sí que crec que comencem a tenir les claus per a poder-los derrotar i fer una república lliure i de persones lliures. Ara som en una primera fase de resposta, potser es veu molt etèria, molt fugaç, amb poca profunditat, però no és així. La resistència és gran, això ho veiem cada dia les famílies quan participem en els centenars i centenars d'actes de groc que es fan arreu del país.

—A vegades es respira el temor que s'acabarà cedint. El sentiu?

—A vegades cedir es fa servir com a sinònim de traïció i, en moltes ocasions, és simplement una manera de sacrificar un peó per després avançar el rei i fer escac i mat. Quan hi ha pocs protagonistes i tothom és espectador sovint costa d'entendre si un fet és realment fruit d'una visió estratègica o és senzillament una relliscada espectacular. El temps ens ho dirà. Però jo confio en tothom qui hi ha a l'hemicicle, en tothom qui hi ha al govern i en tothom qui hi ha a les entitats. Entenc i crec que tothom comparteix el diagnòstic que ara ens hem d'asseure tots plegats i acordar una estratègia nova.

—No sé pas si tothom hi estarà d'acord.

—Ara que tenim un moment de calma, seguim tots els qui calgui i marquem aquesta nova etapa. Si fa uns anys la immensa majoria de partits vam ac-

*Dins el bloc del 155,
la humanitat ha
desaparegut bastant*

ALBERT SALAMÉ

ceptar que l'estatut no era suficient i simplement era un pas previ cap a la independència, sobretot els qui érem independentistes, ara mirem què fem per arribar a la República. La gràcia d'aquest país és que entre tots la podem definir i dotar-nos d'aquesta estratègia.

—Una estratègia conjunta la veieu possible després de tant de temps de desgast entre el PDECat, Junts per Catalunya i Esquerra?

—Sí, estem moralment obligats a tenir-la. Si no fem la república, no traurem la gent que hi ha a la presó ni podran venir els qui hi ha a l'exili. El meu parer és aquest. Com més aviat cremem etapes millor. Si més no hem de fer les que ens toquen al bloc republicà, que és seure, parlar i acordar com avançar. Si més no haurem fet aquesta feina. Llavors quedarà la més ingent, que és acabar de fer el torcebraç a l'estat. CUP, Esquerra i PDECat han de posar els punts en comú sobre la taula, els hem d'agrupar i a partir d'aquí veure què fem. Ja tenim clar que tenim govern, ara cal veure com avancem cap a la República.

—Però no sembla que Esquerra, el vostre partit, vagi cap aquí?

—Sóc d'Esquerra, sóc a l'executiva nacional perquè sóc president del Camp de Tarragona, i crec que hem de consolidar i avançar; consolidar i avançar... Lògicament, l'estratègia no la té ningú definida al cent per cent. Ningú. Ha de ser una estratègia flexible i conjunta. Sense deixar de caminar i anant més lluny i cada vegada amb més gent. En cap cas no vull dir que consolidar sigui més important que avançar o a la inversa. Ara, això que ha passat comunicativament és que s'ha interpretat que Esquerra deia: 'Parem fins que no siguem més i ho intentarem més endavant.' I no és això que diu Esquerra, sinó fer República tot fent republicans. Ningú no para i ningú no ha de parar.

—Què diríeu a Colau quan diu que s'han d'acostar els presos?

—Jo li diria que podrien fer una mica més i que demanin als seus socis de Madrid que facin més, que ells són els principals responsables que hi hagi un nou govern. També diria a alguns socialistes que han tingut algun gest per

darrere, però no l'han fet per davant, que el verbalitzin. No pot ser que molta gent no hagi mostrat ni el mínim interès humà per persones que són a la presó, amb les quals han compartit a l'hemicicle una 'amistat política', que hi han compartit feina, debats i tertúlies. És incomprendible que no hagin tingut ni el mínim gest de preguntar com ha anat, ni de parlar amb les famílies. Són d'aquelles coses que et demostren que dins el bloc del 155, la humanitat ha desaparegut bastant. Hi ha bona gent, però molts no han mostrat ni un bri d'humanitat. És molt fort que ni preguntin!

—S'acosta l'Onze de Setembre. Què s'hauria de fer enguany? De segur que teniu alguna idea, amb l'experiència d'haver muntat les grans mobilitzacions de l'ANC.

—Els que vam muntar les mobilitzacions fins al 2015, l'Ignasi Termes i servidor, no podem entrar a valorar què faran, ni a donar idees. Es podria malinterpretar, perquè en aquest terreny estem com jubilats i tenim tota la confiança en la gent que hi ha ara.

—Però acostumat a fer-ho, alguna idea deuen tenir?

—Encara no s'ha presentat cap proposta.

—I no podríeu improvisar cap idea inspiradora?

—No.

—Digueu-me alguna cosa, ni que només sigui el que us vingui al cap. A l'imaginari col·lectiu hi ha com un buit.

—Us diré què em ve ara al cap, però sense cap ànim de voler influir. La cosa més sagrada de les mobilitzacions no és què faràs, sinó tenir l'estratègia clara, saber quin és l'objectiu. Tot el que hem fet a l'ANC cada vegada ha tingut un objectiu clar. La samarreta o el carrer no han estat mai importants, eren l'instrument al servei de l'estratègia. Ara hem de tenir una estratègia basada en mobilitzacions al carrer de suport al govern i al parlament i segurament també mobilitzacions de desobediència.

—Però si haguéssiu d'organitzar la Diada del 2018 que faríeu?

—Davant la situació que tenim ara l'estratègia ha de ser anar despellant l'estat espanyol als ulls del món. Fins ara, a fora, han vist la part inicial del primer d'octubre, però tota aquesta part de repressió de gent a la presó o a l'exili que vivim ara la gent no la visualitza. Ens falta acabar de deixar nu l'estat i que es vegi la seva naturalesa pre-democràtica. S'ha de posar en relleu el primer d'octubre com a moment fundacional de la Catalunya contemporània. Del 1714 ningú no en té memòria però el primer d'octubre tothom el va veure i viure. El primer d'octubre ha de tenir un paper de construcció de la República Catalana, per tant amb futur, i l'Onze de Setembre l'ha de tenir de present. Em vénen dues pel·lícules al cap que expliquen dos moments històrics i que mostren què ens cal fer.

—Quines?

—Per una banda, penso en Xile quan va dir no a Pinochet al referèndum del 1987. Els partidaris de la democràcia havien de defensar el no, era brutal el

ALBERT SALAMÉ

contrast. El focus del món era Xile i van fer uns espots que deien 'La alegría ya viene', de l'estil de Coca-Cola. Aquests anuncis ho van capgirar tot i el no va ser molt positiu i molt obert. Això ho explica molt bé la pel·lícula No, encapçalada per l'actor García Bernal. A l'Assemblea hem fet sempre això i ho hem de mantenir: és l'esperit de la Revolució dels Somriures i ens ha permès d'eixamplar, eixamplar i eixamplar.

—I l'altre referent?

—L'altre referent és el que a passar a Selma, que va ser el detonant que se signés l'acta dels drets civils pels ciutadans d'origen afroamericà. En aquest cas, després de moltíssimes mobilitzacions, amb linxaments sense judicis posteriors, una repressió brutal... Hem de recordar que els afroamericans també van fer consultes per a guanyar el dret de vot! Ells van decidir anar al cor de la repressió, a Montgomery. Quan hi van arribar els van rebre amb una repressió brutal. Jo faria una mobilització seguint la mateixa estratègia. No sé si una cadena humana

o seguir el fil groc, que diu en Cuixart, que uneix les presons amb Catalunya.

—Això vol dir anar a Madrid?

—No sé si és fer la diada a Madrid i omplir la Castellana de groc o anar a les presons com ja van fer els de la cursa de relleus de Km per la Llibertat. El camí ja el tenim traçat. Però veig clar que hem d'anar al cor de la repressió, sempre de manera pacífica i democràtica, sense provocar.

—Però això podria crear molta tensió i podria acabar amb violència.

—Ni ho espero ni ho desitjo, però la violència sempre ha vingut de la mateixa banda. L'1-O va mostrar la part millor de la societat republicana catalana i la part pitjor del que oferia l'estat per a Catalunya. Nosaltres sempre hem d'oferir la primera opció. Si som, segons ells, ciutadans espanyols, no tenim dret de manifestar-nos lliurement arreu? I recalco que quan parlo de Selma, no parlo ni de provocar l'estat ni de donar excuses per a activar la violència estatal,

sinó de generar una situació que sigui la gota que fa vessar el got.

—Què en penseu de la necessitat d'eixamplar?

—És important eixamplar, eixamplar, eixamplar... És la idea principal que ha de determinar totes les nostres accions polítiques. Fa poques dècades, la violència contra la dona es veia com una cosa normal. Va començar a denunciar-ho gent molt conscienciada i de mica en mica es va anar canviant el paradigma. Ara el 99% de la població té clar que això és una aberració i que s'ha d'eradicar. Doncs a nosaltres ens passa igual, la nostra reivindicació és de drets civils, de democràcia. La nostra bandera no és l'estelada ni la senyera: és l'urna, perquè vol dir més democràcia, més drets civils. Per salut i cohesió social, encara que avui haguéssim fet efectiva la República, no seria gens bo de tenir tants ciutadans visceralment contraris a aquest projecte polític. Per fer un referèndum necessites el 50+1, però per a una societat cohesionada necessites el 100%. Per tant, no n'hi ha mai prou. I això mateix passa en qual-

sevol altre àmbit de la vida. Sempre hem d'aspirar a més, però alhora sempre hem de continuar caminant i no frenar mai.

—L'independentisme és conscient del mal que li fan amb la repressió?

—La gent frena per autocensura i això és el pitjor que hi pot haver. Quan hi ha censura ja saps on és, l'adversari, però quan tu et poses l'autocensura és que t'han ficat la por a dins i això és repressió. Han creat un cultiu similar al de l'any 39. Aleshores van crear aquesta mentalitat de si tu has vulnerat el que ells creuen que és lògic, just i legítim, doncs és lògic, just i legítim que et castiguin. Allò de 'si l'han ficat a la presó o l'han anat a buscar a casa alguna cosa deu haver fet'. Aquest és un dels objectius contra els quals hem de lluitar. Cal evitar que arrelhi l'esperit del 39, que per desgràcia és vigent. Això ho podem comprovar amb els executors, que actuen amb una actitud espectacular: s'inventen delictes on no n'hi ha. Projecten els seus delictes, la seva violència, el seu odi, a la víctima, que som nosaltres, els independentistes. S'ha d'eradicar, això.

—Parlar del 39 sona encara més fort.

—La mentalitat és la mateixa, una altra cosa és que al segle XXI els mecanismes per a reprimir-nos són els que són. És aquella mentalitat que per la unitat de la pàtria es justifica tot. Però per nosaltres, els qui creiem en la democràcia, no hi ha cap idea que justifiqui ni morir ni matar per res, ni reprimir, ni res que s'hi assembli. Res, res.... Dinamiten la justícia ells mateixos. Això que ens fan és un laboratori de repressió. Atempten contra principis bàsics de llibertat d'opinió, de pensament, de reunió —la llei morrió—. Són lleis que ha fet el Partit Popular, amb l'esperó de Ciutadans i la complicitat dels socialistes. I, és clar, l'esperit del 15 és repressió i més repressió. És el mateix esperit del 1939.

—El primer d'octubre no en van fer, de por.

—No, el primer d'octubre va ser espectacular, tots vam tenir unes sensacions molt intenses. Vam sentir la part millor i la pitjor de tots nosaltres. Vam sentir la ràbia quan veiem com pegaven gent innocent i ens vam demostrar que tenim un poble fantàstic. La lliçó de democràcia i compromís que hem donat al món és fantàstica. Espero que la independència de Catalunya i dels Països Catalans més que redissenar el mapa de les nacions del món serveixi també com una aportació catalana per a mostrar com s'aconsegueixen les coses de manera inclusiva, participativa, democràtica i pacífica. Això és important de la nostra aportació.

—Com a organitzador de la Via Catalana, que era el símbol del pacifisme, us podíeu imaginar mai que acusarien aquest moviment de violent?

—Després d'haver organitzat milers d'actes exemplars com a poble durant tots aquests anys, pensàvem que aquestes bajanades que han fet no les farien. Ara a l'estat espanyol hi ha més presos polítics i exiliats per haver organitzat un referèndum que no per corrupció. Que això s'esdevingui a la Unió Europea fa que siguem molt eurocrítics, no pas euroscèptics. Si permeten això, tenen

ALBERT SALAMÉ

Hem anat a parlar amb la gent, però potser no els hem escoltats o no ho hem sabut fer-ho bé

màniga ampla per a qualsevol altra cosa. A mi m'interessa la via pacífica i democràtica perquè compto amb tothom. M'interessa l'avui i el demà. Pots fer una república i que una part del país no se'n senti partícip i hi sigui directament contrària. Nosaltres en aquests anys ho hem fet tot per sumar gent, però no ho hem fet prou bé perquè hi ha una gent que s'hi ha mostrat agressivament en contra.

—Voleu dir que no tot s'ha fet bé o hi han intervingut uns altres factors?

—Jo tinc un esperit autocrític molt gran i crec que no ho hem fet prou bé perquè

hi ha gent que s'hi ha mostrat agressivament en contra.

—M'ho podeu explicar?

—A mi m'agradaria saber per què en un poble com Sant Vicenç dels Horts on tothom coneix l'Oriol Junqueras la gent acaba votant com a primera força Ciutadans, un partit que legitima que acusin un veí seu d'ús de la violència, que ni ha fet ni ha promogut. A mi m'agradaria demanar a aquests veïns què els ha duts a votar això tenint en compte que saben que fa mal a un convilatà seu, innocent. Crec que els hauríem d'escoltar una mica més que no hem fet. I que consti que ho dic com una autocrítica. Hem anat a parlar amb la gent, però potser no els hem escoltats o no ho hem sabut fer-ho bé.

—I què proposeu?

—Jo no tinc cap solució. Perquè mon pare és d'aquest entorn, potser votaria una altra cosa però vota Esquerra perquè és el partit del 'niño'. Però el meu pare no s'hi sent identificat, amb aquest moviment. Si jo no hi fos, potser el meu pare hauria votat Ciutadans. Això demostra que no ho hem fet prou bé. En un referèndum potser guanyariem pels pèls, però jo prefereixo guanyar amb un 80%.

—Veig que això us angosta?

—Sí, però no és cosa d'ara, quan estava a les consultes ja em preocupava. Sempre, sempre he anat buscant gent de tendències diferents per anar sumant. Quan era a l'ANC i amb l'Ignasi Termes dissenyàvem les mobilitzacions sempre ho fèiem com si fos una festa i tan obertes com fos possible perquè tothom hi pogués participar. Ara s'ha descobert que una diputada de Ciutadans, la Lorena Roldan per Tarragona, va participar en la Via Catalana i surt a la Gigafoto amb la barretina. Era una festa oberta, hem de mantenir aquest esperit. No sé si hem de mantenir la festivitat, però sempre ha de ser obert. Catalunya ha de ser una societat oberta. Estic molt content d'estar a Esquerra perquè m'agrada compartir partit amb gent de diverses tradicions polítiques i d'origens personals diversos.

ALBERT SALAMÉ

—Malgrat això que dieu, Esquerra ha crescut molt al cinturó...

—Sí, sí, en aquest sentit ho hem fet bé... Però tampoc no vull parlar-ne perquè no s'interpreti que dic que uns ho han fet bé i uns altres no. No es tracta d'això. Penso que també hem fet bé d'anar separats perquè hem eixamplat el perímetre. Ara tenim dos milions i escaig de persones de pedra picada i ho hem d'anar eixamplant. Aquesta república l'hem de fer tenint en compte que hi participen 7.500.000 i després la resta de Països Catalans. Ells buscaran la divisió i la confrontació, com fan ara amb Tabàrnia. Doncs no, no. Això no té a veure amb orígens, ni amb procedències socials...

—Però potser no es comptava amb una política tan agressiva per part de Ciutadans.

—Ciutadans ha fet els Junts pel No i sí que s'ha quedat bastants vots del no sense agafar-ne de cap altra banda. Ara per ara, som dos compartiments estancs. En economia hi ha la teoria dels oceans blaus i dels oceans vermells. Doncs una mica és això. Ara mateix som dos oceans vermells, que de mica en mica anem compartint espais i ens mengem els uns als altres, però sempre dins dos oceans tancats. Jo vull que el nostre oceà vermell, on només pesquem els partits sobiranistes, que és un compartiment estanc, es vagi eixamplant fins a convertir-se en un oceà blau, que, per dir-ho d'alguna manera, és un lloc on pots anar a pescar i sumar més gent. Amb aquest empat infinit no sabrem mai desllorigar. S'han de trencar aquests blocs, entrar dins aquests àmbits.

—Com?

—Ficar-nos dins i absorbir coneixement com si fóssim una esponja. No es tracta d'agafar vots, sinó d'entendre la manera de fer, de pensar: per què molta gent ha votat opcions sense tenir en compte que podia fer mal. Potser llavors sabrem si la gent veu que ha fet coses sense tenir en compte que podia fer mal i també veurem si nosaltres hem fet coses que aquestes persones han interpretat que els havien

fet mal a ells. Ara és clar que nosaltres no hem anat a cremar banderes espanyoles perquè els símbols s'han de respectar, no hem anat a provocar ningú ni a insultar ningú pel seu idioma ni per l'origen. Allò que va fer Nelson Mandela a la presó de Robben Island ens marca el camí: allà va aprendre l'afrikaans dels seus carcellers i va acabar tenint una relació d'amistat amb els qui el tenien empresonat. El meu pare és castellanoparlant, la meua àvia va néixer en un poble de Guatemala. Per tant, el castellà és la meua llengua pater-na. I ho hem de reivindicar els que tenim aquesta situació.

—Quan vàreu fer el pas cap a l'independentisme?

—A tretze anys. Allà desperto la meua vocació política veient què passava amb la caiguda del Mur de Berlín i també quan un govern pujolista projecta un abocador de residus industrials a la meua comarca. En aquell moment vaig anar les primeres manifestacions.

—I com va ser?

—Sempre he llegit molt i formar part d'una família bilingüe (la meua mare és de l'Espluga de Francolí) va fer que reflexionés molt sobre les coses i agafés un compromís polític des de molt jove.

—Parlàveu castellà?

—Jo parlava castellà amb el meu pare. A tretze anys vaig descobrir la sociolingüística, que ja sé que no és una cosa per descobrir a aquesta edat. Vaig llegir concretament Sociolingüística per a joves. I vaig pensar: 'Si el meu pare m'entén, jo li puc parlar perfectament en català, que és una llengua minoritzada'. A partir d'aquí ja em vaig començar a implicar amb entitats.

—El vostre pare com s'ho va agafar?

—Es pensava que era un terrorista... [Riu.] Quan penjava l'estelada o cartells reivindicatius m'ho arrencava tot. Cada dia patia que no em vinguessin a detenir. Fins i tot ara fa poc em va dir: 'Todavía no te han venido a buscar para ir a prisión?' Ara tot va bé. En aquella

Aquesta república l'hem de fer tenint en compte que hi participen 7.500.000 i després la resta de Països Catalans

Hai no havíem arribat tan lluny i mai no havíem sumat tanta gent, però encara ens en falta

època hi havia la Crida i em sento deutor d'aquella cultura de la no-violència, de la desobediència, de posar l'adversari en evidència per denunciar que unes coses poden ser legals, però no justes.

—Llavors heu vist en primera fila canviar el vostre entorn immediat en aquests anys?

—Sí, sí... Amb les parelles que he tingut he conegut famílies que els he trobat al cap dels anys a mítings i actes molt hipermotivats, fins i tot famílies descendents de militars espanyols. Són d'aquelles coses que vas sumant. Mai no havíem arribat tan lluny i mai no havíem sumat tanta gent, però encara ens en falta. Hem de continuar fent república. No ens podem aturar. ■

Exposicions Faraons al CaixaFòrum

Festivals Música popular a Vilanova i la Geltrú

Cultura popular Muixerangues i castells a Algemesí

VilaWeb { Paper > 16-17/6/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

El festival de la veu
que es fa a Banyoles ofereix
enguany una programació eclèctica

ARIEL ROT, ROGER MAS,
EL PETIT DE CA L'ERIL, CAPS
DE CARTELL DE L'APHONICA

ARIEL ROT, ROGER MAS, EL PETIT DE CA L'ERIL, CAPS DE CARTELL DE L'APHÒNICA

Festivals El festival de la veu que es fa a Banyoles ofereix enguany una programació eclèctica

REDACCIÓ

Aquest cap de setmana, Banyoles es lliura a la veu de la mà del festival Aphònica, que ja fa catorze anys que es fa a la capital del Pla de l'Estany. El festival programa vint-i-un espectacles i vint-i-tres activitats paral·leles en una vintena d'espais de la ciutat. A més, la majoria de les activitats –un 77%– són de franc. Un any més, el cartell combina noms d'artistes consolidats amb propostes menys conegudes. Perquè, segons el director del festival, Francesc Viladiu, 'l'Aphònica ofereix una programació singular que es desmarca de festivals d'estiu, que a vegades semblen clons, per la programació que ofereixen'.

El festival, que va començar divendres, continuarà dissabte a la tarda amb el cantautor solsoní Roger Mas, que presentarà el disc *Parnàs* en un espai tan recollit com el claustre del monestir de Sant Esteve. A continuació, el festival comptarà amb l'actor David Verdager, guardonat en les últimes edicions dels premis Goya i Gaudí, i el músic Òscar Machancoses, que presentaran l'espectacle *Dos machos verdes fritos*, a cavall del teatre, el vodevil i el recital musical. Al capvespre, es farà el primer dels dos concerts de la Barca Tirona, on Xarim Aresté presentarà *Polinèsies*. Tancarà la nit The Otis Redding Show, un homenatge al rei del soul de la mà de diversos dels artistes dirigits per Lalo López. Entre les veus que s'hi podran sentir,

El cantautor Roger Mas actuarà al festival Aphònica dissabte. EVA BOZZO

destaquen Michel Clavero, Paquito Sex Machine, Kathy i Yolanda Sey i Manu Ruiz, entre més.

L'últim dia de festival, diumenge, començarà de bon matí amb un espectacle familiar: *Reggae per a xics*, de The Penguins. L'Aphònica continuarà a la tarda amb Ferran Palau, que presentarà *Blanc*, i amb una altra de les propostes internacionals del festival: Chris Kramer & Beatbox'n'Blues. El segon concert a

la Barca Tirona serà a càrrec de Marcel Lázara i Júlia Arrey, que interpretaran les cançons de *Pedalant endins*. Més tard serà el torn d'Ariel Rot. El guitarrista i compositor torna a Banyoles amb *Solo Rot*, en què presentarà en solitari algunes de les cançons que l'han acompanyat durant la seva trajectòria. El Petit de ca l'Eril serà l'encarregat de tancar el festival amb el seu últim disc, la 'trilogia triangular' *La força*.

EL FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA POPULAR I TRADICIONAL ARRIBA A VILANOVA I LA GELTRÚ

Festivals Els caps de cartell d'enguany són Kepa Junkera, els colombians Puerto Candelaria i la producció catalano-polonesa Polcat

REDACCIÓ

El Festival Internacional de Música Popular Tradicional de Vilanova i la Geltrú (FIMPT) ofereix aquest cap de setmana una quinzena de propostes musicals per a tots els públics. La cita porta noms com ara Kepa Junkera, que presentarà el seu últim muntatge, *Fok*, els colombians Puerto Candelaria i la producció catalano-polonesa Polcat.

El tret de sortida el dona divendres el duet Criatures amb l'espectacle *Traumàtrop*. Aquest mateix dia el compositor Carles Cases s'encarregarà del concert inaugural amb *L'esperit dels Obama*. És un espectacle que ret homenatge a les cançons espirituals negres i en reivindica l'actualitat. El gènere, que es remunta als himnes de l'església luterana nord-americana dels segles XVII i XVIII, ha perviscut durant els segles i al nostre país l'han adaptat des de grups de folk fins a agrupacions corals. Per cloure l'espectacle, Cases farà la seva versió del popular tema de Pere Tàpies 'Passeig del Carme', que ja s'ha convertit en l'himne del festival.

La vetllada continuarà a la plaça del Port, on es faran diversos concerts. El més destacat és *Cinema tropical*, de Puerto Candelaria, un grup originari de Medellín especialitzat en la música quotidiana de les diverses regions de Colòmbia: ritmes caribenys com la cumbia magdalenense, sons sabaners, els ritmes tropicals que sonen a les ciutats... El grup experimenta amb sonoritats atrevides i posades en

escena plenes d'alegria, ritme, reflexió i, sobretot, molt ball.

Dissabte, els Francolins passejaran la seva música en una cercavila pel centre. I diumenge, es farà la tradicional fira de lutiers a la plaça de Font i Gumà, que es fa des del 2006 i que és oberta a tots els músics que fan sonar el sac de gemecs i el flabiol i tamborí. Tot seguit, serà el torn de Kepa Junkera, que presentarà *Fok* a la plaça del Port. És un treball creat després d'un llarg contacte amb la cultura musical catalana, valenciana i balear i el resultat és aquest espectacle, en què també ha trobat vincles amb la seva cultura basca.

Els encarregats de cloure diumenge el FIMPT seran els gallecs Os d'Abaixo, que presenten el disc *Quixera ser dos paxaros*. El repertori recull algunes de les peces populars més conegudes de la música gallega junt amb noves composicions que veuen de fonts tradicionals i músiques de nova composició. Ofereixen una música plena de força i energia que vol fer ballar el públic allà on van.

La cita porta noms com ara Kepa Junkera, els colombians Puerto Candelaria i la producció catalano-polonesa Polcat

EL CAIXAFÒRUM RETROCEDEIX A L'ANTIC EGIPT E I EXPLORA TRES MIL ANYS DE LA VIDA DELS FARAONS

Exposicions La mostra 'Faraó. Rei d'Egipte' és la tercera que l'equipament cultural coorganitza en col·laboració amb el British Museum

Una de les escultures egípcies exposades al CaixaFòrum. ACN

REDACCIÓ

El CaixaFòrum de Barcelona retrocedeix a l'antic Egipte i explora tres mil anys de la vida dels faraons. Amb la intenció d'acostar el visitant a la vida real i al poder dels monarques, el museu coorganitza amb el British Museum l'exposició 'Faraó. Rei d'Egipte'. La formen 164 peces provinents de l'entitat britànica de gran valor museístic: hi ha treballs d'orfebreria, estàtues monumentals i relleus de temples. Aquesta és la tercera col·laboració entre ambdós museus.

Segons els organitzadors, la mostra ha estat concebuda per dissipar idees preconcebudes sobre aquest període. Sobretot, es vol fer entendre què significava ser el monarca d'un imperi com l'egipci i s'exploren temàtiques molt diverses, com ara el seu caràcter com a intermediari entre les divinitats i la població i les relacions diplomàtiques, de comerç i conflictives amb les potències que els envoltaven. Els faraons van governar des del 3.000 aC, aproximadament, fins a la conquesta romana, l'any 30 aC. 'El visitant modern no té present aquest gran lapse de temps. Cleòpatra és a prop nostre que de les piràmides', recorda el comissari Neal Spencer.

Tenint en compte la llarga durada de les dinasties faraòniques, l'exposició s'organitza temàticament per oferir una perspectiva de la dimensió divina, del paper administratiu, la vida familiar, el rol militar i la mort del monarca. I ho fa per mitjà de les estàtues i els monuments que els faraons feien servir per construir la seva identitat, projectant una imatge idealitzada d'ells mateixos. És especialment important la noció religiosa que s'associava al faraó. Una d'aquestes divinitats és Hathor, la qual es pot veure representada a la mostra en un capítell de granit vermell de grans dimensions que data del 850 aC.

La trobada, que serà transmesa en directe per À Punt, començarà a les set de la tarda. vw

MUIXERANGUES | CASTELLS S'AGERMANEN A ALGEMESÍ

Festes A l'acte, que serà transmès per À Punt, hi participaran les dues muixerangues d'Algemesí, la de la Safor i els castellers de Sants

REDACCIÓ

Tres muixerangues –la Nova d'Algemesí, la d'Algemesí i la de la Safor– i una colla castellera –els Castellers de Sants– protagonitzaran la trobada de Muixerangues d'Algemesí, que es fa dissabte a la tarda a la plaça Major d'aquest poble de la Ribera Alta. Seguint el model que ja es va impulsar l'any passat, les colles amfitriones han decidit de convidar-hi una colla castellera del Principat. En aquesta ocasió, han convidat la colla de nou bar-

celonina, una de les més destacades de la ciutat i que, a més, enguany celebra el vint-i-cinquè aniversari.

La trobada, que serà transmesa en directe per À Punt, començarà a les set de la tarda. Les colles faran l'entrada a ritme de dolçaina i tabal des dels diferents carrers que desemboquen a la plaça Major. Les colles faran una actuació a tres rondes que acabarà amb els pilars de comiat i hi ha previst un acte reivindicatiu en defensa del paper de les dones en la muixeranga. Els actes acabaran al vespre, amb un sopar de germanor entre les colles.

Els autors de la col·lecció Carmen Thyssen, especialitzada en pintura catalana dels segles XIX i XX, també hi tenen un pes molt destacat. CEDIDA

UN PASSEIG DE QUATRE SEGLES PER L'EVOLUCIÓ DEL PAISATGE A L'ESPAI THYSSEN

Exposicions El museu de Sant Feliu de Guíxols presenta l'exposició 'Natura en evolució. De Van Goyen a Pissarro i Sacharoff'

REDACCIÓ

L'Espai Thyssen de Sant Feliu de Guíxols acaba d'estrenar 'Natura en evolució. De Van Goyen a Pissarro i Sacharoff', la setena exposició temporal que acull l'espai del monestir. La mostra fa un recorregut pel paisatge al llarg de quatre-cents anys de la mà d'artistes europeus, americans i catalans. Els autors de la col·lecció Carmen Thyssen, especialitzada en pintura catalana dels segles XIX i XX, també hi tenen un pes molt destacat: 18 de les 57 obres que es presenten han estat creades per ells.

A les vuit sales, el visitant pot copsar l'evolució del paisatge de la mà de pintors d'estils i períodes ben diferents. La mostra vol proposar una experiència sensorial i sensitiva a partir de formes molt diverses d'interpretar i mostrar

l'entorn i el seu vincle amb l'ésser humà. La natura dominada, la colonitzada i la sublim són els tres tipus de paisatges que es troben en aquesta mostra.

L'exposició arrenca amb *Paisatge fluvial amb transbordador i cabanyes*, una obra del pintor holandès Van Goyen de mitjan segle XVII. És un dels principals representants del segle d'or del paisatgisme holandès. Aquí, s'hi veu una percepció de la natura afable, d'indrets identificables i fins i tot amb testimonis de la història. És el cas de les ruïnes grecoromanes que apareixen a *Paisatge amb ruïna, port i soldats* atribuït a Rosa Salvatore.

I de la pintura realista es passa a nous corrents, com ara l'impressionisme, amb Pissarro com a principal exemple. A *El camp de cols*, Pointose aporta una visió més analítica i científica en aspectes com l'impacte de la llum. Seguidament, arriben les avantguardes amb les noves

interpretacions de la natura amb obres com *Paimpol* de Paul Signac o *La petita palmera* de Raoul Dufy.

L'última part inclou una selecció d'obres del segle XX que mostren la pintura de paisatge catalana d'aquest període, amb noms com ara Gabriel Amat, Josep Puigdemengolas, Laureà Barrau o Eliseu Meifrèn, entre més. L'evolució de l'escena paisatgística catalana es pot apreciar amb la plasmació de la mar: primer es tracta com un entorn de treball, la pesca i els mariners, per després esdevenir un espai de gaudi i vacances. L'última sala és un homenatge a la pintora russa Olga Sacharoff que a partir del 1940 es va instal·lar a Barcelona. L'obra protagonista de l'espai és *La colla*, de grans dimensions i cedida pel Museu Nacional d'Art de Catalunya. Plasma una trobada social on hi ha representats alguns dels pintors que formen part de la col·lecció Thyssen.

Belén Rueda protagonitza el film de terror
'No dormiràs'. ACN

L'ACTRIU BELÉN RUEDA TORNA AL CINEMA DE TERROR AMB 'NO DORMIRÀS'

Després de guanyar dues *biznagas* d'argent a la secció oficial del Festival de Màlaga, s'estrena *No dormiràs*, de l'uruguaià Gustavo Hernández i protagonitzat per l'actriu Belén Rueda, que torna al gènere de terror. De fet, Rueda va ser la protagonista de cintes de terror com *El orfanato* de J. A. Bayona i *Los ojos de Julia* de Guillem Morales. Més estrenes destacades de la setmana són *Western*, de Valeska Grisebach, en què un grup d'obriers alemanys comença a treballar en lloc remot a Bulgària i *En tránsito*, dirigit per Christian Petzold, situat a la Segona Guerra Mundial a Marsella, on refugiats de tot Europa se'n van a Amèrica fugint de l'ocupació nazi.

No dormiràs

—
Direcció: Gustavo Hernández. Intèr-
prets: Eva De Dominici, Natalia de
Molina, Belén Rueda; Juan Manuel
Guilera, Miguel Angel Maciel, Germán
Palacios. Gènere: Terror.
—

Un grup de teatre experimenta amb l'in-
somnia per a la preparació del muntatge
d'una obra en un hospital psiquiàtric aban-
donat. Amb el pas dels dies sense dormir, el
grup arriba a nous estats de percepció que
els enfronten a energies i històries ocultes
d'aquell indret.

Western

Direcció: Valeska Grisebach. Intèrprets: Veneta Frangova, Vyara Borisova; Meinhard Neumann, Reinhardt We-trek, Syuleyman Alilov Letifov. Gènere: Drama.

Un grup d'obers alemanys comença a treballar en un lloc remot de Bulgària. La terra llunyana desperta el sentit aventurer dels homes, però també els fa enfrontar als seus prejudicis i desconfiances a causa de les barreres lingüístiques i culturals.

Transit

En tránsito

Direcció: Christian Petzold. Intèrprets: Lilien Batman, Maryam Zaree, Paula Beer; Franz Rogowski, Godehard Giese, Matthias Brandt. Gènere: Drama.

Marsella, durant la Segona Guerra Mundial. Refugiats de tot Europa s'acaramullen al port de Marsella en cerca d'un passatge per fugir a Amèrica. Entre ells hi el jove alemany Georg, que suplanta la identitat d'un escriptor mort per fer servir el seu visat, que li garanteix refugi a Mèxic.

I Feel Pretty

¡Qué guapa soy!

Direcció: Valérie Lemerrier. Intèrprets: Valérie Lemerrier, Hélène Vincent, Marie Petiot; Patrick Timsit, Philippe Laudénbach, Denis Podalydès. Gènere: Comèdia.

Una noia corrent, que s'enfronta cada dia a la seva inseguretat, es desperta d'una caiguda i descobreix que és la dona més bella i intel·ligent del planeta. Amb aquesta nova confiança en si mateixa se sent capaç de viure sense complexos ni limitacions. Però, què passarà quan s'adoni que la seva aparença no ha canviat?

Parla de tressons en un jardí encantat, d'una dona que es transforma i d'un psiquiatre buit que xucla les vivències dels altres

Maria Bohigas

'L'ARRENCACORS' DE BORIS VIAN

Club Editor publica l'última novel·la que va escriure Boris Vian, en una traducció de Joan-Lluís Lluís, que també en signa el postfaci · Ens en parla de manera extensa i íntima l'editora Maria Bohigas

REDACCIÓ

El 20 de juny arribarà a les llibreries *L'arrencacors* de Boris Vian, l'última novel·la que va escriure l'escriptor francès, amb la qual torna als orígens i reconstrueix l'univers clos d'una família. Hi ha una casa dalt del penya-segat, un jardí ple de plantes que no existeixen enlloc més, un home i una dona que acaben de tenir tressons... Signa la versió catalana l'escriptor Joan-Lluís Lluís, que també ha escrit el postfaci. La publicació és de Club Editor i és per això que hem demanat a la responsable del segell, Maria Bohigas, que ens parli de *L'arrencacors* de Vian. També ens n'ofereix un **fragment**.

'L'arrencacors' de Boris Vian, realisme màgic a la francesa

«Quina novel·la voldries traduir?, vaig preguntar a Joan-Lluís Lluís després de treballar-hi *El llibre dels finals* de Joan Bodon, i ell va respondre: *L'arrencacors*. És la darrera novel·la de Boris Vian i un retorn a la infantesa. Parla de tressons en un jardí encantat, d'una dona que es transforma i d'un psiquiatre buit que xucla les vivències dels altres.

És també la novel·la que molts lectors francesos associem a *L'escuma dels dies* com la cara i la creu d'una moneda. ¿Quina moneda? VIAN. Quatre lletres màgiques per a qualsevol adolescent que ensopega i cau en el riu de la literatura. Associades –amb Vian tot són associacions dobles i triples– a RIMBAUD i al seu vaixell ebri. Hi ha un enlluernament, un enamorament boig, una revelació que assenyala una altra dimensió de la vida.

Per això em va fer tanta por la tria de Joan-Lluís Lluís. Trenta anys després, hauria de rellegir un llibre que duia incrustat a la part més tendra d'això que no sé com dir-ne però que existeix: el pinyol fet dels llibres que ens han conformat quan encara érem pastables. Hauria de rellegir un gran amor antic i córrer el risc que se m'esmicolés. No ve de gust, sotmetre un gran amor adolescent al tribunal de l'exigència adulta.

Potser per això vaig preferir esperar que arribés l'altre *Arrencacors*, el de Joan-Lluís Lluís, girat a la llengua catalana. I el miracle s'ha complert. *L'arrencacors*, mirat amb ulls com fetge cansat de lectora adulta, té la mateixa llum que en el record. Una llum intensa i rasa, que retalla amb precisió cada bri d'herba –aquesta herba 'cilíndrica, verd

fosc, esponjosa' que cobreix el jardí de la casa dalt del penya-segat on han nascut tressons, i on la mare es transforma com va veure Vian transformar-se la seva quan tenia dotze anys i els metges van diagnosticar-li una bomba de rellotgeria al cor: mesures de protecció arreu, per allunyar el perill de viure i tenir ales.

Però no hi ha només la casa, hi ha també el poble veí, que ha resolt el problema de la vergonya condemnant un sol home a pagar per tots. Les novel·les de Vian són escrites a França durant els anys quaranta, val la pena tenir-ho present quan observes la vida absurda i sensitiva dels humans a través dels ulls d'en Jacquemort, un psicoanalista a la recerca de pacients que omplin el seu buit interior. ¿Surrealista, Vian? En tot cas, a la manera de Rodoreda en *La mort i la primavera*. Els ulls del creador transformen l'experiència viscuda en una matèria que no reconeixem tot seguit, i d'aquesta manera ens l'empassem i la deixem arribar a aquest pinyol que encara ens pasta, quan som adults, a condició que l'obra sigui molt bona. *L'arrencacors* de Boris Vian ho és, i ho diu prou l'homenatge que li fa Joan-Lluís Lluís acollint-lo en la seva llengua i en el seu món.» ■

CARABASSÓ FARCIT ACOMPANYAT DE SALSA DE IOGURT

Un plat que tant es pot menjar calent com fred, del receptari de Neus Cuascó

Ingredients

- 4 carbassons de la varietat Zukini (rodons)
- 300 g de carn picada (meitat vedella i meitat porc)
- 250 g de xampinyons
- 1 ceba tendra grossa
- oli, sal, pebre i nou moscada

Per a fer la beixamel:

- 50 g de mantega
- 40 g de farina
- mig litre de llet

Per a la salsa:

- 1 iogurt natural
- 1 carabassó llarg
- 50 g de formatge ratllat

NEUS CUASCÓ

Bullim els carbassons sencers uns vuit minuts, però amb la part de dalt tallada. S'ha d'anar amb compte que no es trenquin. Els retirem del foc, els escorrem i quan s'hagin refredat una mica, amb una cullera, els buidarem de dins. Deixem els carbassons cap per avall per escórrer-los bé.

Mentrestant, en una paella, sofregim la ceba ben picada. Quan agafi color, hi posem la carn. Un cop cuita, posem els xampinyons tallats molt petits. Hi afegim una mica de mantega. Després, barregem la pasta amb la beixamel, salpebrem i li posem una mica de nou moscada.

Queda una pasta compacta amb la qual farcim els carbassons fins a dalt de tot. Aboquem una mica de formatge ratllat per sobre i gratinem els carbassons uns deu o dotze minuts, fins que el formatge quedi daurat.

Podem acompanyar els carbassons farcits d'una salsa feta amb una mica de iogurt, un carabassó bullit, una mica de formatge, sal, pebre i tot passat pel túrmix.

El Parlament de Catalunya denuncia el jutge Pablo Llarena per vulneració de drets polítics

Josep Andreu: 'ERC no pot renunciar a la independència ni a la unilateralitat'

El batlle de Vilablareix refusa la visita de Felipe VI: 'No oblidem!'

Rajoy deixa l'escó al congrés espanyol i abandona la política

La Generalitat critica que puguin tancar passatgers de l'Aquarius al CIE i expulsar-los